

הפלגת חובות

חוברת מספר 2
מאי 2024

החברת מספר 2 - חובות מספר 2 / דפוס: תל אביב - תשפ"ד / מספר חובות: 2024

מטה המאבק - אקדמיה
מאי 2024

בלי דחוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

חברים ולוחמי חופש יקרים,

עבור רבים מאיתנו חג הפסח, כמו חגים אחרים, הוא חג משפחתי מסורתי. מבשלים הרבה, מארחים או מתארחים בניסיון לא להעליב אף דודה או סבתא, קוראים את ההגדה, שרים שירים, מחפשים את האפיקומן, אוכלים יותר מדי, מתבסמים במידה, רבים קצת ומתפזרים עד לשנה הבאה. לא השנה. השנה כל שורה בהגדה התכתבה עם המציאות המדממת שלנו. השנה הפסח היה מסע שחרג מגבולות הזמן והמרחב, מסע מהורהר על רוח האדם ועל התקווה המתמשכת לגאולה והתחדשות.

סיפור הפסח מתאר התמודדות עם חשכת דיכוי ושעבוד. כשאנו קוראים את ההגדה אנו מספרים על הניסיונות והתלאות של אבותינו אשר סבלו תחת עול העבדות במצרים. אנו מספרים על סיבלם ועל הייאוש שעטף אותם. עם זאת, אפילו בזמנים האפלים ביותר, היה זיק של תקווה - הבהוב של אור שסירב להיכבות. השנה, כל שולחן סדר היה אור קטן באפילה, בכל שולחן סדר נשמר מקום למאה שלושים ושלושת החטופים בעזה שאינם רואים את אור השמש כבר מעל לחצי שנה.

בעקבות האירועים המופלאים של יציאת מצרים, השתחררו אבותינו מכבלי השעבוד והגיוחו אל אור החירות. הם חצו את הסף מחושך לאור, מדיכוי לשחרור, מייאוש לתקווה. המסע מעבדות הוא תזכורת בל תימחה לחוסן הרוח האנושית וליכולתה להתגבר על מצוקות בל יתוארו. אבל הסיפור של פסח הוא לא רק סיפור היסטורי, הוא אלגוריה נצחית שמדברת על החוויה האנושית האוניברסלית. עבור כל אחד מאיתנו, בחיינו שלו, ישנם רגעים של חושך, זמנים שבהם אנו מרגישים לכודים בנסיבות שאינן בשליטתנו, כאשר אנו נאבקים כנגד משקל העול שלנו, כאשר אנו מאבדים את האור. ועדיין, דווקא באותם רגעים הופך המסר של פסח לרלוונטי ביותר. השנה המסר של יציאה מחשכת המנהרות אל האור מוחשי עד כאב לכל אחד ואחת מאיתנו.

חג הפסח מלמד אותנו שגם בזמנים האפלים ביותר, תמיד יש תקווה. זה מזכיר לנו שלא משנה כמה קשות הנסיבות שלנו עשויות להיראות, יש דרך מחושך לאור. דרך שמוארת באמונה בלתי מעורערת באפשרות של גאולה. כשם שאבותינו מצאו את הכוח להתמיד מול סיכויים בלתי אפשריים, כך גם אנו יכולים לשאוב מאותו מעיין של אומץ ונחישות להתגבר על האתגרים שלנו ולהגיח אל האור. בהגדה של פסח נכתב "בְּכָל דּוֹר וְדוֹר חַיֵּב אָדָם לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם". בימים קשים אלו בהם אחינו ואחיותינו כלואים במרתפי החמאס, רבים עדיין פליטים בארצם, שני חבלי ארץ נטושים, ממשלה אטומה ויהירה מסרבת לוותר על רסן השלטון ומגזרים שלמים בעם מסרבים לשאת בנטל, חייב כל אחד ואחת מאיתנו לראות את עצמו כאילו הוא יוצא ממצרים. בימים אלו חייב כל אחד מאיתנו לפעול כדי להסיר את החושך ולהביא את האור.

אנו מקווים שהפסח הזה היה זמן של הרהור, התחדשות וגאולה עבור כל אחד ואחת מאיתנו. והלוואי שאור החירות ימשיך לזרוח בבהירות, להאיר את הדרך לעולם זוהר, צודק יותר וחומל יותר לדורות הבאים.

שלכם,

אלון קורנגרין

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

27	ג'וש דריל	3	הקדמה
28	פרופ' דורון כהן	5	חוברות קודמות
29	טל ניצן	6	נדב עוז זלצברגר
31	עינב מחס	8	יסמין סאקס פרידמן
33	מתי דנציג	10	ד"ר מאזן אבו סיאם
34	פרופ' חגי לוין	12	יעל יחיאלי
36	ניסים לוי	14	כלנית שרון
38	יונתן רזניק	16	פאולה פרפיניאל
40	דר' עופר חבקוק	18	שאול לוי
42	הרבנית לאה שקדיאל	21	נועם יעקבי
43	דר' יעל דקל	22	ערן ניסן
		25	גיורא ענבר

זוהי חוברת אינטראקטיבית. לחיצה על אחד האייקונים בתוכן העניינים תוביל לעמוד המתאים. ניתן לחזור אל התוכן מכל דף על ידי לחיצה על הבית הקטן עם מספר העמוד.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

Speak Out #1

יצאנו לרחובות #1

נשמח לקבל חומרים חדשים לחברות הבאות, נאומים, דעות, שירים, ציורים ותצלומים
דואל למשלוח: matehaacademia@gmail.com

תודה,

צוות העורכים
אלון קורנגרין, דורון כהן ורונית ספר-כהן

חזרנו לרחובות #1

את כל החברות ועוד ניתן למצוא גם בקישור זה

ערב טוב, שמי נדב עוז זלצברגר, ואני רוצה לדבר איתכם על הדור שלי. פעם קראתם לנו דור הטיקטוק, היום אתם קוראים לנו דור הניצחון. ואני אומר לכם - נצא מזה טובים יותר!

אנחנו גדלנו לתוך חברה ישראלית ששבויה בקונספציות. שכסף לחמאס יקנה ביטחון. שסכסוך אפשר לנהל. שצריך לקצץ, והשוק ידאג לנו. גדלנו בצל אבי הקונספציות הללו, אחד בנימין נתניהו, וכמעט לא ידענו הנהגה מהי.

הלכנו ליסודי בצל ההתנתקות. בחטיבה ראינו מחאה חברתית שוטפת את המדינה ונעלמת בלי להותיר חותם. התבגרנו בעמוד ענן וצוק איתן ושומר החומות, קורונה, וסבבי בחירות, ורשתות חברתיות.

ולמרות הכל, בשביעי לאוקטובר עזבנו הכל והתייצבנו: מי לחזית, מי לעורף. הקמנו חמ"לים, התגייסנו למאמץ הסברתי, קיפלנו את דגל המחאה מתוך הבנה של גודל השעה, וציפינו מההנהגה לפעול בהתאם.

והיא? מהיום הראשון בורחת מאחריות. לא לקח הרבה זמן עד שהתחילה לרקוד על הדם ברעננה, או לחגוג חזרה עתידית לגוש קטיף. מעבירה תקציב שכולו כספים קואליציוניים וקיצוצים, שאין בו בשורה לאזרחים שהופקרו. תקציב שכולו בושה!

אבל הופקרנו הרבה לפני השביעי. הופקרנו במשך שנים.

הופקרנו - כשפצילו את ישראל לשבטים הולכים וגדלים,

הופקרנו - כשגרמו לנו לריב על עוגה הולכת וקטנה.

הופקרנו כשחדר מיון בקרית שמונה שיעמם את הקיסר.

הופקרנו כשתושבים ללא מיגון באשקלון לא הזיזו לשרת הפופקורן

ועכשיו חורבן. חורבן - וממשלה שהביאה אותנו מהר יותר להאג, משהביאה אותנו אל החטופים או אל סינוואר.

אבל את כל זה אתם יודעים. מה שאתם לא יודעים, הוא שמתחת לאף של כולנו צמח כאן דור אחר. דור שלא מוכן לחלוקה הפוליטית הישנה ולקלישאות חלולות. דור שלא מחכה למבוגר אחראי, אלא מחליט להיות המבוגר הזה בעצמו. דור שרואה מבעד לשקר של קונספציות שעבר זמנן. אנחנו לא דור הניצחון - אלא דור השינוי. ואנחנו נבנה פה מדינה טובה יותר.

בחודשים האחרונים, עברתי מלהוביל מחאה של אלפי סטודנטים, ללעבור טלטלה, להיות דבוק למסך ולהאבק בייאוש, ללהקים חמ"ל חינוכי לילדי המפונים בחמ"ל האזרחי. עברתי בין מלונות באילת ובים המלח, בין תל אביב לבין שפיים, וראיתי איך הדור שלנו לוקח צעד קדימה - איך נהיינו מנהיגים מתוך המציאות השבורה הזאת - בין אם בחזית הקרב, בחמ"לים, או בקהילות.

חזרתי לרחוב כי אני חושב שאסור לחברה הישראלית לחזור ל--6.10 מכאן חייב לבוא שינוי. ושינוי לא יבוא בלי שהממשלה תחזיר את המנדט לעם - עכשיו!

תבינו: בזמן שמאות אלפים יצאו לשמור על ישראל מבחוץ, מה שאנחנו עושים כאן עכשיו זה

לשמור על ישראל מבפנים.

מתוך המלחמה הזאת נקום כמנצחים. וניצחון הוא החזרת החטופים, הכרעת החמאס, וכתובת חוזה חדש בין המדינה לאזרחים, במקום החוזה שעלה בלהבות בארי. נצא מזה טובים יותר!

ההפגנה הזאת הערב אינה הפגנה נגד. היא הפגנה של בעד.

בעד אחריות. בעד איחוי הקרעים. בעד שיקום האמון. בעד החזרת הביטחון. בעד דאגה לכל אזרח: בקרית שמונה, בבארי, בעופרה, ברהט, בבני ברק. בעד שוויון ובעד מקום שווה להיות שונים. הוכחנו בחודשים האחרונים כמה יפה העם הזה, כמה יפה יכול להיות השוני. עכשיו בואו נבנה מדינה שדואגת לאזרחים שלה כמו שהם דואגים לה.

אני קורא מכאן לצעירים ברחבי הארץ, שנמאס להם מהחלוקות הישנות: לאנרכיסטים, לביביסטים, למשיחיסטים: הגיע הזמן שנדרוש ביחד חוזה חדש. לא ניצחון של חלק אחד בעם על חלק אחר, אלא חוזה חברתי חדש לכולנו.

בסוף הרצאה שהעברתי לחברים לפני חודש, ניגשה אלי חברה עם עיניים דומעות, ואמרה לי "השיחה שלך זאת הפעם הראשונה שהצלחתי לדמיין עתיד בישראל". כמה חשוב לדמיין.

אני מדמיין את ישראל בשנת 2030.

ב2030, יהיו לנו גבולות ברורים, מוגנים, וצבא עם חזק של כל העם.

ב2030 תהיה מערכת חינוך עם מורים מתוגמלים ותלמידים שמשקיעים בהם.

ב2030 טיפול פסיכולוגי יהיה מסובסד, ולא יהיו לנו עוד איציק סעידיאנים.

ב2030 יהיו מנכ"לי משרדים מקצועיים, לא פוליטיים, שישרתו את הציבור.

ב2030 נשים ישולבו בכל מקום בו מתקבלות החלטות- בכנסת, במשרדי ממשלה, ובצבא.

ב2030 לא יהיו 2 מיליון ישראלים מתחת לקו העוני, ולא יהיו ילדים רעבים.

ב2030 תהיה חוקה, שמעגנת את הדמוקרטיה ואת היהדות, ומחזקת את הכנסת.

ב2030 עוד נמשיך להתווכח, אבל נזכור שהבית הזה של כולנו. שכולנו בעלי הבית.

שכל אחד מכם ישאל את עצמו איך ישראל צריכה להראות בשנת 2030, ויקום מחר בבוקר לקרב אותה לשם.

לא בשמיים היא. אמת מארץ תצמח. ודור השינוי יהיה זה שיביא אותה.

יסמין סאקס פרידמן | חברת כנסת יש עתיד

אני רוצה לקרוא לכם כמה ציטוטים

"כוח נוחבה", משפחות החטופים הם כוח קפלן השמאלנים;
"אתה אדם מופקר שמעלה את מחיר הדמים";
"זו בעיה שלכם תסתדרו לבד";
"עוד בת דודה שתופסת טרמפ על הטרגדיה";

כל אלו הם רק חלק קטן מהתגובות שמקבלות משפחות החטופים ברשתות החברתיות.

"ילד חרא, חוצפן, חבל ששחררנו אותך" הגיבו הגולשים ליגל יעקב שנחטף מניר עוז ושוחרר בעסקה, לאחר שהעז להעלות סטורי ובו פנה לשרה נתניהו ואמר **"סליחה שנחטפתי"**.

ממחקר שנעשה במיזם "פייק ריפורטר" המנטר ומנתח שיח ברשתות החברתיות, עולה כי מחצית מהשיח על משפחות החטופים ברשתות החברתיות הוא שלילי, והאמת שזה לא מפתיע אותי שכך מדברים אליהם ברשתות. איך הגענו למצב הזה?

בחדשים האחרונים מתנהל קמפיין (!!!) נגד משפחות החטופים. כאילו שלא מדובר באחים שלנו, בחלק מהעם שלנו באנשים יקרים שהופקרו על ידי המדינה. הפכו את משפחות החטופים לאויבי העם. בזמן שכל מה שהם מבקשים זה את היקירים שלהם, הילדים שלהם ההורים האחים האחיות הבעלים בבית.

מחדל השביעי באוקטובר הם סיבה מספיק טובה בגללה צריכה הממשלה הרעה הזאת ללכת הביתה, אבל לא רק. אז למה להדיח את כל הממשלה יחד? בואו נדיח אותם אחד אחד.

שר האוצר סמוטריץ על תקציב פוליטי מפלה שלא משקף את צרכי החזית או העורף לא המילואימניקים ולא המפונים - אתה מודח!

שר הכלכלה ניר ברקת על זה שהמונופולים מעלים מחירים פעם שלישית השנה מחירי הדלק הביטוחים והחשמל עולים ומה שעשית זה לפתוח קבוצת וואטאפ כדי להם נונונו. -אתה מודח

יריב לוי- שר המשפטים על זה שיצרת את הקרע בעם עם המהפכה המשפטית שהביאה עלינו את השביעי באוקטובר- אתה מודח!

שר השיכון גולדקנוף על זה שאתם מסרבים לשאת בנטל המלחמה ולהיכנס איתנו מתחת לאלונקה- אתה מודח!

שר המסורת עמיכי אליהו על זה שהצבעת נגד עסקת חטופים ועל זה שלאף אחד אין מושג שר של מה אתה- על זה שאתה מחזיק בתקציב של מיליונים במשרד מיותר אתה מודח!

השר המקשר בין הממשלה לכנסת אדון דודי אמסלם - על הרעל והתבערה ועל כך שבזמן מלחמה בזמן עבודה אתה מבלה בטברנות ביון, מה נעשה איתו? אתה מודח!

השר לביטחון לאומי - איתמר בן גביר, יש צורך לדבר בכלל? מרגישים בטוחים יותר? על 10 נשים שנרצחו מתחילת השנה, על עליה תלולה באלימות על חוסר מקצועיות על 53 כתבי האישום שלך גם אתה - מודח

ועם כל הכבוד, השר בני גנץ אתה מחזיק בחיים את הממשלה הנוראית הזו שממשיכה להביא עלינו אסונות נוספים אם לא תתעשת גם אתה תהיה בסוף מודח.

הניסיון שנקרא ממשלת ימין ימין על מלא נכשל כשלון חרוץ! חזית בצפון חזית בדרום, מאה אלף עקורים מביתם, 1400 נרצחים, פיגועים יומיומיים, מאות חטופים, עליות מחירים ללא שליטה שחיתות שלטונית וכספים מגזריים מה עוד צריך לקרות כדי שתקחו אחריות?

אני מתפללת מכאן לשובם של החטופים שלנו בחיים, לשלומם של חיילי צה"ל וכוחות הביטחון ולהחלפת הממשלה הרעה ביותר שהייתה למדינת ישראל!

צילום: תניא ציון וולדקס

צילום: תניא ציון וולדקס

ד"ר מאזן אבו סיאם | חבר מועצת העיר רהט

ערב טוב לאנשי הנגב וחיבוק ענק לבני משפחות החטופים אשר מהשביעי לאוקטובר זה היום ה 176 בו הם מפגינים ברחבי הארץ ונושאים איתם כאב נוראי ובלתי נתפס, משפחות אשר חרב עולמן ושעון הזמן עבורן עצר מללכת, בשביעי לאוקטובר ולמשך שעות שלא הייתה מדינה הופקרו מול אויב אכזרי, חלק נטבחו, חלק נחטפו והחלק המפגין גם נעקר מביתו, בני משפחות החטופים הם נרדפים, מותקפים ומושפלים ויתרה מכך מתייחסים אליהם כעוינים וכמסייעים למהלכים של החמאס על ידי חברי ממשלה מנותקת מהמציאות.

176 ימים בהם 134 חטופים, נשים, גברים ומבוגרים חולים, רעבים ומפוחדים אשר עבורם כל דקה בשבי זה נצח ותרשו לי להזכיר את שמות החטופים מהחברה שלי יוסף זיאדנה, חמזה זיאדנה, פרחאן אל קאדי ומחמד אלאטרש שאני מכיר את כולם באפן אישי.

176 ימים בהם אזרחים אלו הם לא שבויי מלחמה אלא חטופים אשר נשלפו ממיטותיהם ומקומות העבודה שלהם והסוגיה שלהם במקום להיות סוגיה לאומית עליונה הפכה להיות קלף מיקוח להישרדותו הפוליטית של הרודן הרי יכל בעסקה הקודמת להסכים להארכת ההפוגה לעוד כמה ימים או לעוד כמה שבועות ולשחרר את מרביתם אבל הכל נובע משיקול של הישרדות פוליטית.

176 ימים בהם אין עדיין אחראים בדרגים הפוליטיים ומחפשים אשמים במטרה לגלגל את האחריות ואת הכישלון.

176 ימים בהם המדינה כשלה לשמור על ביטחון אזרחיה ומפזרת נשק בשביל להגיד כן נכשלנו ותגנו על עצמכם. שר ביטחון לאומי אשר מתגאה בחלוקת 100 אלף נשקים לאזרחי מדינה והופך את האזרחים למיליציות חמושות, הרי נשק זה בסופו של דבר יסיים את דרכו במלחמת רחובות ובאלימות בתוך המשפחות וחלק ממנו יתגלגל לפשיעה בחברה ערבית.

אירוע השביעי לאוקטובר הוא לא יליד יום אלא התדרדרות של שנים. ממשלות נתניהו לדורותיהן זנחו את המצב הפנימי של המדינה והממשלה הנוכחית עם שריה המשיחיים והתנהגותם הלא אחראית, הפיכה משטרית, התגרות בפלסטינים ובמסגד אלאקצא הובילה את המדינה לאסון, ראש הממשלה זנח את הסוגיה הפלסטינית וחשב שתוך כדי הסכמי אברהם הסוגיה תיעלם לחלוטין או תידחק לשוליים. הסכמי אברהם היו אמורים להתקיים בין הנהר לים.

העורף הישראלי בשביעי לאוקטובר חטף מכה קשה והתיקון יקח הרבה זמן ואולי הרבה מאוד זמן זה יהיה תיקון של דור אם בכלל. המלחמה כבר מזמן איבדה כיוון והופכת להיות מלחמת התשה, ולא מצליחה להשיג את מטרותיה, מלחמה אשר התחילה עם מטרות צבאיות בלבד, מטרות אשר סותרות אחת את השנייה ללא שום מטרה מדינית לסיום הסכסוך אבל בסוף תהיה גם מטרה מדינית אבל מי שיכתוב אותה זה העולם, מועצת הביטחון או ארצות הברית. למלחמה בטרור כן, אבל מלחמה בחפים מפשע לא. הרעבת עם שלם במרחק של 30 דקות נסיעה מבאר שבע כענישה קולקטיבית זה לא אנושי ולא מוסרי. ילדים טובעים בים בשביל להגיע למנת אוכל מוצנחת מהאוויר מול העיניים של כל העולם. את המחיר הזה כולנו נשלם ובעצם לא רק אנחנו אלא הדור הבא או הדורות הבאים שנשאיר להם שכנים שרוטים עמוק וגדלים על שנאה ונקמה.

עולמית, התמיכה במדינת ישראל נופלת נפילה חופשית, העולם נחשף למה שקורה בעזה הרבה יותר מאשר הישראלים. האנטישמיות מגיעה לממדים חסרי תקדים.

המלחמה לא תיגמר כי אין מטרה מדינית, לא תיגמר כי אין תוכנית ליום שאחרי, לא תיגמר כי הסקרים לא טובים עבור ראש הממשלה אשר ההחלטות שלו מושפעות מסקרים בלבד, לא תיגמר כי צריך להתמודד מול מלחמת חרבות ברזל 2 זה עם ומדינת ישראל נגד ראש הממשלה וממשלתו, אבל תיגמר שיצאו הרבה מאות אלפים לרחובות ולהודיע לממשלה בקול ברור, נכשלתם והפקרתם את האזרחים וחובתכם להחזיר את המנדט לעם.

תודה רבה לכם

צילום: תניא ציון וולדקס

צילום: תניא ציון וולדקס

צילום: תניא ציון וולדקס

יעל יחיאלי | מייסדת מיזם 5050 - שותפות ושוויון מגדרי

שבוע טוב באר שבע

קשה לאמר בימים אלו שבוע טוב כשהכל מסביב כל כך קשה.

176 ימים למלחמה הזו. 176 ימים ולילות שהחטופים בעזה. חורף שלם עבר והסן עוד שם. איך אפשר להמשיך ככה?

שמי יעל יחיאלי, לפני שנתיים וחצי חזרתי לארץ מרילוקיישן ארצות הברית, כולסן שאלו – מה באמת את חזרת, והתשובה הייתה אחת – אני חזרת הבייתה. לכאן אני שייכת. ובחצי שנה האחרונה אני מתביישת במדינה שאליה אני שייכת, מתביישת להיות אזרחית של מדינה שבה הממשלה לא עושה הכל כדי להחזיר הבייתה את החטופים והחטופות. בושה.

הערב אני רוצה להתחיל בשיר שכתבה המשוררת איריס אליה כהן

**סבתא אסתר הייתה אומרת -
בְּחָדֵר מְלֵא בְּאִנְשֵׁים רָעִים
הַשְּׂתַדְלִי לְהִיּוֹת טוֹבָה
וְאֲנִי אֹמֶרֶת, בְּחָדֵר מְלֵא בְּאִנְשֵׁים
רָעִים, הַשְּׂתַדְלִי לְמַצֵּא
יְדִית שֶׁל דָּלֶת.**

ביום שאחרי הבחירות הקודמות, נובמבר 2022 כשהבנתי איך הולכת להיראות הממשלה הרעה הזו, הקמתי את מיזם 5050, עם חזון ברור – 50% נשים בכל מוקדי קבלת ההחלטות. מבחינתי זו הדלת ליציאה מהמשבר הגדול ביותר שמדינת ישראל נמצאת בו. במבט על תוצאות הבחירות ידעתי שיהיה רע, שזו הממשלה הכי מיזוגנית שהייתה פה אי פעם, אבל לא האמנתי כמה רע יהיה פה.

אנחנו בתוך חודש מרץ, שבו ציינו את יום הנשים הבין לאומי ומדינת ישראל ירדה בשנה הזו למקום ה-83 במדד השוויון. בשבוע שעבר ישראל איבדה את דירוגה כדמוקרטיה ליברלית במדד VDEM, הממשלה הזו לוקחת אותנו לתהום. ואנחנו חייבים וחייבות להיות אלו שיעשו את התיקון. ואין דמוקרטיה בלי שוויון

אני רוצה לספר לכם על התיקון שעשינו כאן לפני חודש בבחירות המקומיות 2024, במשך שנה עבדנו על זה פעילים ופעילות בכל הארץ. הגענו למצב של שיא של רשימות ריצרצ בכל הארץ, רשימות שבהן נשים נמצאות במקומות הריאליים ולא כמו שהיה בעבר רשימות שבהן נשים נדחקו למקומות הלא ריאליים. ואחרי עבודה מאומצת הצלחנו והיו מאות רשימות ריצרצ בכל הארץ. גברים ונשים יחד. בשותפות. כי אי אפשר לעשות שוויון בלי שותפות.

ובבחירות האלו לראשונה במדינת ישראל נבחרו 20 מועצות עם 5050 חברי וחברות מועצה. ברוב המקומות בארץ יש כיום יותר חברות מועצה מאשר בעבר. לצערי בבאר שבע זה לא המצב, כי לא כל הרשימות עשו ריצרצ ולכן באר שבע היא אחת הערים היחידות שבהן מספר חברות המועצה ירד. אבל יאוש זו לא תוכנית עבודה ואני מקווה שהמועצה שנבחרה, כמו גם שאר המועצות בארץ יפעלו לקידום שוויון מגדרי בעיר ובמועצה. כי עכשיו זה הזמן. ואל מול הממשלה הרעה הזו השלטון המקומי יכול להיות מקור של תיקון. של תקווה.

קשה להיות אופטימית בימים אלו, אבל אין לנו ברירה, אנחנו חייביים וחייבות להשתדל לעשות טוב, להיות אלו שמוצאים את הידית של הדלת ומעלות. ים את מדינת ישראל על דרך חדשה. דרך של תיקון.

5050 שותפות של גברים ונשים זה תיקון.

תחשבו איך הייתה מתנהלת המלחמה הזו אם היו 5050 בקבינט המדיני בטחוני, ראינו במלחמה הזו את הלוחמות, הטנקיסטיות, הטייסות, החובשות, נשים נמצאות בלחימה, אבל במוקדי קבלת ההחלטות אין נשים. זו המשימה שלנו עכשיו.

אני קוראת לכם. להצטרף אלינו, לקראת הבחירות הבאות לכנסת אנחנו נדרוש מכל המפלגות לעשות רשימות ריצרצ – אנחנו סיימנו עם מפלגות של גנרלים, סיימנו עם מוקדי קבלת ההחלטות שבהן קולן של נשים מושק. סיימנו עם זה. הדרישה שלנו עכשיו היא 5050 בכל מקום. 5050 זה הביטחון. 5050 זה אמון ואחריות. 5050 זאת התקווה. זאת המשמרת שלנו.

צילום: תניא ציון וולדקס

צילום: תניא ציון וולדקס

כלנית שרון | ממיסדות החזית הוורודה

השמש זורחת כל בוקר
השמיים כחולים ועוד רגע מגיע הקיץ
אנחנו קמים
שותים קפה
עושות דרינק באיזה בר.
החיים ממשיכים.

אנחנו מתרגלים, הגלגל ממשיך להסתובב והיום הוא יום והלילה לילה.

קוראים לי כלנית שרון. לפני ארבע שנים הקמתי עם נשים ואנשים מופלאים את החזית הוורודה. ארבע שנים בהן אנחנו מבינות שאי אפשר לחיות במדינת ישראל מתוך הרגל. ארבע שנים בהן אנחנו מבינות שאנחנו חייבות לפעול כדי לשמור. על המדינה שאנחנו אוהבות, שתהיה ראויה, ערכית - ורודה.

כמעט חצי שנה עברה מהיום הנורא ההוא. חצי שנה שבה, החיים של חלק מאיתנו חזרו. חצי שנה שבה אומרים לנו ש"נצח במלחמה". שהחטופות והחטופים יחזרו, שאנחנו רק נשאר רגועות והממשלה כבר תסדר את הכל.

אבל אנחנו כבר לא ילדות, אנחנו יודעות מתי משקרים לנו. הממשלה הבזיונית ביותר שהייתה בתולדות ישראל יוצאת ביום החצי שנה לפגרה - בעוד יקירינו נמקים בשבי! איפה נשמע דבר כזה? זאת המדינה שלנו?

הממשלה הבזיונית הזאת יוצאת לפגרה. בזמן שלמפונות ומפונים אין בית, בזמן שהחברים שלנו עדיין בעזה או בגבול לבנון מחכים שיגידו להם שנגמרה המלחמה והם יכולים לשוב, בזמן שלאף אחד ואחת מאיתנו אין ביטחון. זאת הממשלה שמגיעה לנו?

שנה שלמה נאבקנו יחד ברחובות. כשפרצה המלחמה הוכחנו את כוחנו, הקמנו קהילה ליברלית בישראל. קהילה שבה סולידריות היא ערך על מלא. קהילה שתתמוך, שתגן, שתסייע. אנחנו הכוח.

הקהילה שלנו היא הכוח שישנה את המציאות הישראלית. אין לנו את הפריווילגיה לשבת בבית אין לנו את הפריווילגיה לחזור לשגרה. זה עלינו. בואו נוביל לבחירות עכשיו!

ביבי, גלנט, סמוטריץ', פינדרוס ו"יאללה יאללה" אתם עובדים בשבילנו! אנחנו החלטנו שאין לכם מנדט לצאת לפגרה, אז לא יהיה לכם שקט!

מחר נעלה לירושלים, נשב לממשלה וחברי הכנסת על הווריד, נשמיע בכלי הכי דמוקרטי שיש את קולנו. ולא נחדול עד שיהיו בחירות, עד שנתקן את מדינת ישראל.

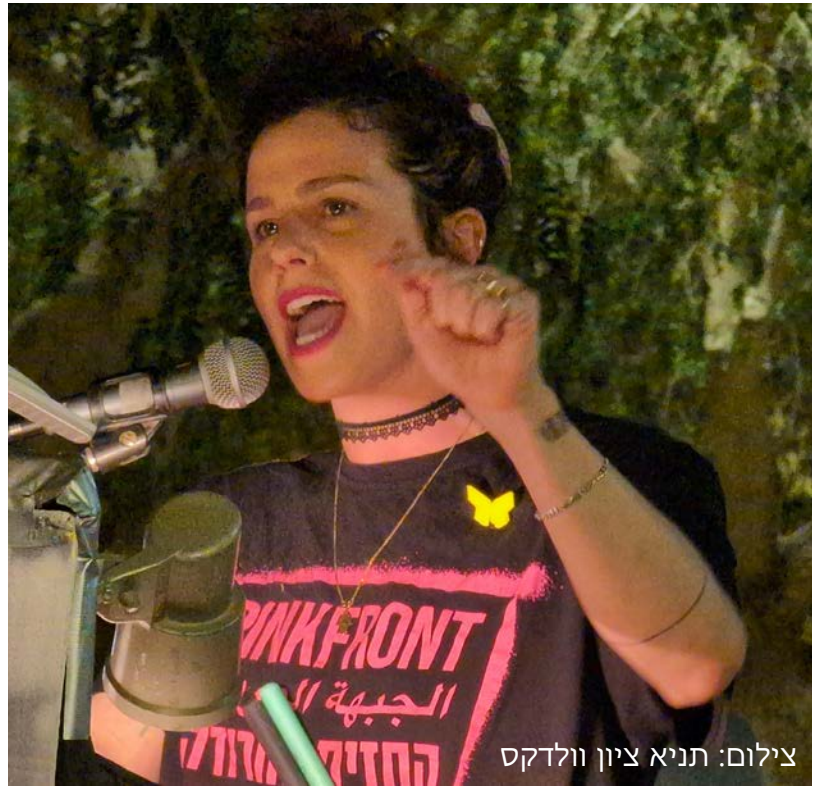
יצאנו למאבק על צביונה של מדינת ישראל. ואנחנו נמשיך בו עד הסוף. נגמר ה"שקט יורים", כי אם לא נפעל ימשיכו לירות.

כולנו דור שלם שמגיע לו עתיד ורוד.

תודה רבה.

צילום: אלון קורנגרין

צילום: תניא ציון וולדקס

צילום: אלון קורנגרין

פאולה פרפיניאל | חברת קיבוץ מעוטף עזה פעילה בקבוצת עו"סות דמוקרטיה

ערב נעים,

שמי פאולה פרפיניאל, אני עובדת סוציאלית, פעילה חברתית וחברת קיבוץ גבולות בחבל אשכול.

ב 7 לאוקטובר הופקרנו לא רק בתחום הביטחוני, גם בתחום האזרחי. באותה שבת, טיפלתי, יחד עם עוד חברות קיבוץ, במספר רב של נפגעי חרדה ואנשים שזה עתה חרב עליהם עולמם. כששאלנו בטלפון מתי יגיע סיוע, התשובה הייתה "אף אחד לא בא, אתם לבד, זה עליכם". אבל האמת היא שכבר מעל לעשור כל אזרחי המדינה מופקרים גם בתחום האזרחי והחברתי. כבר מעל לעשור שאף אחד לא בא זה עלינו - האזרחים. כי ממשלות נתניהו הפקירו את אזרחי המדינה בכך שהפעילו מדיניות דורסנית של ריסוק השירות הציבורי. כן, המשרדים האלו שאמורים לשרת אותך ואוֹתְךָ ואותי – הציבור. ואת התוצאות הקשות חווים יום יום כל אזרחי המדינה בתפקוד הלקוי של השירות הציבורי בתקופה הנוראית הזו.

הופקרנו למינויים פוליטיים עלובים במקום אנשי מקצוע ראויים.

הופקרנו לצייתנות ונאמנות לשלטון ולשליט במקום כישורים ומומחיות.

הופקרנו בידי שר אוצר שכל מהותו היא העברת תקציב פוליטי.

הופקרנו בידי שר משפטים שמקדם ומלבה קרע בעם.

הופקרנו בידי שר לביטחון פנים, עברייני, שעושה הכל כדי שנרגיש כאן מאוימים.

הופקרנו ל"יאללה, יאללה" ו"תגידו תודה".

הופקרנו בידי קיצוניים משיחיים רק כדי שנתניהו יוכל לשמור על כסאו.

חברי ממשלה קוראים לנו אנרכיסטים, משווים אותנו לטרוריסטים, מספרים שאנחנו רוצים לשרוף את המדינה - תגידו, איזו ברירה השאתם לנו??? אתם לא עושים את העבודה שלכם אז אנחנו נאלצים להיכנס לאירוע ולתקן את כל מה שקלקלתם.

ב 7 לאוקטובר המדינה דיממה למוות ואנחנו, האזרחים, עשינו לה חוסם עורקים בידיים ריקות ואתם לא עזרתם בכלום! לא באותה שבת שחורה ולא באף יום שעבר מאז! מי אתם שתמתחו עלינו ביקורת???

לקיבוץ חזרנו אני ומשפחתי לפני חודש, אחרי תקופה ארוכה של גלות בארצנו. קיבוץ גבולות החליט בגבורה רבה להחזיר את חבריו לחיות בקיבוץ, ולפתוח בי"ס עבור כלל ילדי המועצה. בזכות פתיחת בית הספר, תושבי המועצה יכלו לשוב לבתיהם בידיעה שלילדים שלהם יש מסגרות ושהם יכולים לצאת לעבודה. הקמת בית הספר נעשתה על ידי חברי וחברות הקיבוץ, על ידי מתנדבים, ארגוני סיוע אזרחי, עמותות ותורמים. המדינה לא היתה צד בעניין הזה.

וקוראים לנו "אנרכיסטים טרוריסטים"? אנחנו מצילים מדינה בעוד שאתם נאחזים בכיסאותיכם מדושני עונג ונוטפי פוליטיקה צינית מאוסה! אטומים לזעקות העם, אדישים לסבלם של החטופים ולשיברון הלב של משפחותיהם, מזלזלים בקדושת החיים של המשרתים בצבא, מתעללים בתושבי הצפון והדרום המפונים מבתיים. יוצאים לפגרה באמצע מלחמה!

הבאתם עלינו אסון ובכל יום אתם מעמיקים אותו!
 פנו מקומכם למנהיגים ראויים, פנו מקומכם למי שבאמת אכפת מהאזרחים והאזרחיות.
 כי הגיע הזמן שנבחרי הציבור יעלו לרמה של העם!
 אין ניצחון ללא השקעה נרחבת בשירותי בריאות הגוף והנפש! בשירותי הרווחה והחינוך!
 אין ניצחון ללא השקעה בדיור ראוי לכל! במשטרה ללא רבב פוליטי!
 אין ניצחון ללא השקעה בשירות ציבורי שעובד לטובתנו האזרחים!
 ומעל הכל והחשוב מכל: אין ניצחון ללא החזרת החטופים והחטופות!
 אני רוצה לנצל את הבמה כדי לקרוא לחברי האופוזיציה סוף סוף לקחת אחריות. מחברי הקואליציה הרעה בתולדות המדינה אין לי ציפיות, הם הוכיחו שהם לא עובדים לטובת הציבור. אבל ממכם אני מצפה ליותר! לא יעלה על הדעת לצאת לפגרה כשהארץ בוערת, כואבת ומדממת!!! לכן אני דורשת מכם, נבחרי הציבור שמרכיבים את האופוזיציה: המשיכו לעבוד עבור האזרחים והמדינה. המשיכו לנהל את הדיונים בכנסת, להפעיל את השדולות, לכנס את הועדות השונות.
 אנחנו במלחמת העצמאות השנייה! זה הרגע לקחת אחריות!!!

צילום: אביגיל מטלון

צילום: אביגיל מטלון

צילום: אביגיל מטלון

איך פותחים שבוע נוסף בחלוף חצי שנה, והאמת המרה מכה בנו שוב ושוב – עוד ידיעה מרה, נוכח אזלת ידה של הממשלה. הרצחו בשבי של אלעד מניר עז והבאתו לאדמת ישראל.

אין בי את היכולת לומר לכם ערב טוב או שבוע טוב. היכן אנחנו נמצאים? האם כלו כל הקיצים? למי להאמין?

בתקופה הראשונה אחרי ה-7 באוקטובר צעקנו החזירו את כל החטופים והחטופות הביתה עכשיו. מהר מאוד הבנו כי הזעקה היא הצילו אותם. כל יום שעובר מסכן את חייהם. את אשר יגורנו בא לנו! אלעד נרצח.

האם המספר הזה 133 שנותו, יהפוך ל133 קברים נוספים, כי ממשלת ישראל ויתרה עליהם?

במוצ"ש לפני שבוע, הייתי בכיכר החטופים. זו היתה העצרת האחרונה. ההרגשה היתה כי "התאהבנו" במפגש השבועי של המשפחות והחברים. עם השלטים של החטופים. באותה שעה ממול, בקפלן היתה מחאה של ארגוני המחאה השונים. שני הקהלים צעדו לאחד מכן לשער בגין בקריה. המחאה האזרחית גואה והתסכול מהתנהלות ראש הממשלה וקבינט המלחמה בעניין הצלת החטופים מעוררת שאת נפש. אלו הם מנהיגינו? בושה!

ואעפ"כ, אסור לנו להתבלבל! אני באתי אליכם כי המחאה עכשיו היא בסימן הקדמת הבחירות. וגם אם ייקבע מועד לבחירות בעוד שלושה חודשים או כמו שאומר גנץ במלאות שנה לזוועות של ה-7 באוקטובר ועיקר תשומת הלב תהיה סביב הבחירות, אסור לנו להרפות לרגע מהחובה להציל את החטופים. תהיו איתנו. עכשיו.

אני חש רגשות אשמה נוראה כלפי נעמה נכדתי. ואני זועק: לא בגדתי בך! חצי שנה אני מסתובב כארי בסוגר ולא יודע את נפשי מרוב חרדה. שואל את עצמי, למה אינני מצליח להגיע אליך ולהציל אותך. זה מטריף אותי! ואת, נמקה ומאבדת תקווה ומושפלת במאורות החמאס ועוברת בגופך ובנפשך מעשי זוועה. וכשלרגע יש בך את צלילות הדעת, את תוהה: מה? עד כדי כך הפקירו אותנו?

אינני ממשיך לומר: אנחנו עושים הכל אבל הכל כדי להצילך. כי אנחנו לא!

במסע הרגלי של משפחות החטופים מכיכר החטופים לירושלים, הגענו, סבים וסבתות של החטופים, גם לגדר עוטף עזה. הגענו עם תיק חפצים אישיים והתחננו כי יקחו אותנו ויחזירו את החטופים. כשלנו. לא שעו לתחנונינו. ההרגשה כי אינני יכול לעזור לנכדתי במצוקה הנוראית בה היא נמצאת, מטריפה אותי.

אני שאיבדתי שלושה אחים. שניים מהם במלחמות ישראל, יודע היטב את הכאב המצמית של אובדן חיים.

פנו אלי בשוב בו אני גר האם אסכים לומר את תפילת 'זכור' בערב יום הזיכרון. השבתי כי התפילה מתחילה ב"זכור עם ישראל את בניו ובנותיו" ואילו נכדתי נעמה חיה! איך אוכל להעלות על דל שפתי משפטי צער ואובדן אשר צורבים וחורכים בליבנו ובנשמתנו.

נעמה חיה! סירבתי.

העובדה כי 133 חטופים, חיים ומתים, לא נמצאים איתנו אחרי חצי שנה, היא בלתי נתפסת.

כל העם כואב את כאבם של משפחות החטופים. לכל אחד יש קשר למישהו מהחטופים ול-1,400 הנרצחים, ללוחמים הגיבורים שנפלו ולא לפי הפצועים. עננה שחורה ומעיקה רובצת על כולנו. בעניין הזה אין ימין ושמאל אין חילוניים ודתיים. האם ראש הממשלה הוא היוצא מהכלל בעניין הזה? עד כדי כך חסר לב? חסר רגישות? והיכן שני הרמטכ"לים השותפים לו, גנץ ואייזנקוט? שותקים!
איבדתי אמון במנהיגים. אני רוצה בהחלפתכם. אבל קודם תצילו את מי שנותר מבין החטופים, החיים והמתים. זו חובתכם העליונה. הפקרתם אותם ב-7 באוקטובר 23, ואתם ממשיכים להפקיר אותם גם עכשו, כבר חצי שנה.

די! תתעשתו!

נעמה לוי, נכדתנו, קורצה מחומר של טריאטלית. חזקה פיזית וחזקה מנטלית. האם יש בה עדין את הכח, הנחישות, החוסן הנפשי להחזיק מעמד עוד קצת? בכל תחרות סיבולת כמו טריאטלון, יש את קו הסיום. והוא מגיע בסוף. אני מעודד אותך נעמה אהובה שלנו. הראי לנו שאת יכולה להחזיק מעמד עוד קצת, עוד קצת ולהגיע לקו הסיום. אנחנו מחכים לך, לחיבוק של מנצחים.

צילום: אלון קורנגרין

צילום: תניא ציון וולדקס

צילום: אלון קורנגרין

צילום: אלון קורנגרין

צילום: אלון קורנגרין

צילום: אריאל סקלדמן

בואו נזכיר לשלטון מה זה להיות ציונים

נועם יעקבי | "היום שאחרי" (לשעבר מחאת הסטודנטים), סטודנט בטכניון

את מה שאנחנו למדנו השנה, הממשלה כבר הספיקה לשכוח: הציונות, בבסיסה, היא תנועה משנת מציאות. הדור המייסד מעולם לא חשש מהמשימות הבלתי אפשריות שהציב לעצמו – הוא השפיע על המציאות כדי לפתור את הבעיה היהודית, כנגד כל הסיכויים, מבלי לחשוש מהמחירים הכבדים ומהעבודה הקשה והסיזיפית, ודבק במטרה עד להשלמתה.

ההנהגה שלנו שכחה את העיקרון הבסיסי הזה, ויצרה שיח ציבורי מושחת ורקוב בו העם מאבד את הזהות העומדת ביסודו ופניו לאבדון. בהסתכלות צופה פני עתיד, גם כאשר המצב קשה והאתגרים נראים בלתי אפשריים, התשובה הציונית היא לא לשאלה "האם יש או אין פתרון לסכסוך", אלא לשאלה "איך יוצרים אותו". התשובה הציונית היא לקיחת אחריות, היא התמדה סיזיפית עד להשבת החטופים, היא בניית אמון בין המדינה לעם היהודי ולאזרחיה, בארץ ובתפוצות, ובניין כוח שישרת אותם ויאפשר להם לחיות בכבוד זה לצד זה.

אנחנו העתודה הפוליטית, המדינית והערכית של המדינה הזו, הציונים שלא שכחו מה זה להיות ציונים. במשך השנה האחרונה הקמנו יש מאין תנועה אזרחית עם קהילה צעירה חסרת תקדים בגודלה ובגישה העיקשת שלא מוותרת על החזון שלה.

מאז ה-7.10 מילאנו את הריק האדיר שנפער בין השלטון לבין העם: בחזית אלה אנו שנלחמנו ונלחמים להגנה על המולדת. בעורף אלה אנו שהקמנו ואיישנו את החמ"לים האזרחיים. בפועל, גם אם לא הכרנו בזה באופן מודע: גילינו בתוכנו את הערכים הטבועים ביסודות העם היושב בציון, ואנחנו מוכנים מתמיד להשתלב בהובלה שלו אל הארץ המובטחת – ישראל בטוחה בעצמה המגנה על אזרחיה ולא מפקירה אותם לנפשם ומקריבה אותם על מזבח ההישרדות הפוליטית. ישראל הדואגת לרווחת אזרחיה – ישראל בה כולנו נתגאה להוביל ולהיות חלק.

אנחנו הדור המייסד של ישראל הישנה-חדשה – ישראל שלא מפחדת לחלום, שמתמודדת עם המציאות הקשה והמורכבת ופועלת ליצירת מציאות חדשה, טובה יותר, תחתיה.

ערן ניסן | מנכ"ל מחזקים, פעיל שלום דורי

שלום לכולם ולכולן.

קוראים לי ערן ניסן ואני מנכ"ל של תנועת 'מחזקים'. אני פעיל שלום, ובהכשרה שלי אני גם נהג אמבולנס וחובש.

זאת הפעם הראשונה שאני מדבר בהפגנה מאז ה-7 באוקטובר. אני בדרך כלל אומר לא, אבל לבאר-שבע יש מקום מיוחד בלב שלי ובחיים שלי.

את התואר השני שלי עשיתי בניהול מצבי חירום ואסון באוניברסיטת תל-אביב, אבל את התואר הראשון שלי עשיתי ממש כאן. גרתי ברחוב יוחנן הורקנוס בשכונה ד' בדירת שותפים. באר-שבע היא העיר בה הפכתי לפעיל פוליטי, לאקטיביסט.

את אשתי, שיר, פגשתי בטיול אחרי צבא בתאילנד. אבל התחלנו לצאת בסמסטר א' בשנה א', והנשיקה הראשונה שלנו הייתה מחוץ לבית של סבתא שלה, ממש כמה מאות מטרים מכאן.

לא רק באר-שבע אלא הנגב הוא חלק מרגש ומיוחד בחיים שלי. הצעתי לשיר נישואים בטיול ליד מצפה רמון.

באר-שבע קרובה ללב שלי לא רק בזכות דברים חיוביים ומרגשים.

ב-7 באוקטובר שיר ואני היינו ליד שדה בוקר בטיול לכבוד יום ההולדת שלה. קמנו בבוקר לחדשות על הפלישה, עם אזעקות ופיצוצים ופושים וסרטונים, ונסענו לכאן, לבאר-שבע, לבית של סבתא שלה.

האזעקה הראשונה תפסה אותנו ממש כאן מעבר לכביש, על רגר. כשהגענו לסבתא של שיר גילינו שכן דוד שלה, שהיה באותה שבת כאן, קצין ביחידה מיוחדת שהיה בבית, נכנס לאוטו הפרטי שלו ונסע עם האקדח שלו להילחם במחבלים של החמאס. הוא נקלע לקרב במושב יכיני, הציל שתי ישראליות מחטיפה, ותוך כדי קרב, הוא נורה ונפצע.

הוא התקשר להגיד שהוא בדרך לסורוקה, ואני אמרתי לשיר, סבתא שלה ודודה שלה שישארו בבית ואני אלך לסורוקה למצוא אותו. כשהגעתי לסורוקה זה היה בדיוק כשהגל הראשון של הפצועים הציף את בית החולים. בגלל שאני חובש, אני הולך לכל מקום עם כפפות, למקרה ש... אז שלפתי את הכפפות בחניון של סורוקה והתחלתי לטפל ולפנות את הפצועים אל תוך המיון. נשארתי בסורוקה עד אחרי הצהריים של אותו יום, מתרוצץ בין המיון לטיפול הנמרץ, בין הקבלה לחדרי הניתוח – מחליף כפפות ועוזר בכל מה שהייתי יכול. כשחזרתי לבית של סבתא של שיר, הייתי מכוסה בדם לא שלי.

מה שראיתי בסורוקה ילך איתי כל החיים. לא רק הטראומה, לא רק החיילים עם פציעות הירי, השוטרים משדרות עם פציעות הרסיסים, הילדים הבדואים עם פציעות ההדף מהרקטות וניצולי הנובה, עם בגדי מסיבה ונצנצים על הפנים, שהגוף שלהם מלא בשריטות, זכוכיות ודם.

לא רק התמונות האלו. אלא גם הצוות המדהים של סורוקה. רופאות ואחים, ישראלים תושבי הנגב, אנשים מדתות שונות, ותפיסות פוליטיות שונות, שבלילה לפני ה-7 באוקטובר השכיבו את הילדים שלהם לישון בעברית, ברוסית, בערבית ובאמהרית, אבל כולם ראו לנגד עיניהם משימה אחת – להציל חיים. בזמן שהם ידעו שהבתים שלהם, הישובים שלהם, המשפחות שלהם – תחת

מתקפת מחבלים וטילים, הם המשיכו לחבוש, לנתח ולהיאבק על החיים של כל מי שהגיע לסורוקה. ביום הארור ההוא המון אנשים איבדו את החיים שלהם, אבל גם המון חיים ניצלו בזכות המקצועיות והנחישות של הצוות הרפואי בסורוקה.

וכשאני עומד כאן ומספר לכם על החוויה שלי ב-7 באוקטובר, אני חושב על תקווה.

תקווה היא לא משקפיים ורודות שאנחנו שמים כדי להרגיש טוב עם עצמנו.

תקווה היא נר בחדר חשוך. וככל שהחדר יותר חשוך, ככה הנר מאיר יותר חזק.

התקווה להחזרת החטופים, התקווה לשלום ולביטחון, התקווה להנהגה אחראית ומקצועית ומעוררת השראה, התקווה לשוויון ולדמוקרטיה - כל התקוות שמתנקזות לשאיפה הכי לגיטימית של כולנו לחיים טובים כאן בישראל - התקוות האלו צפות ועולות דווקא בגלל כל החושך מסביבנו.

והתקווה היא גם הדלק של שינוי פוליטי.

אבל תקווה היא לא מספיקה, צריך גם כוח.

אז אני רוצה לדבר רגע על כוח פוליטי.

בחיים שלי, המקצוע שלי, מה שאני עושה ב'מחזקים' - זה לבנות כוח פוליטי. ב'מחזקים' אנחנו עושים את זה דרך הרשתות החברתיות.

בתחום הזה, של בניית כוח פוליטי, מה שנקרא "אורגניזינג", יש מושג שנקרא "רגע מערבולת". המערבולת מייצרת המון אנרגיה פוליטית, ומי שרוצה לקדם שינוי צריך לדעת איך לקלוט את האנרגיה הזאת בכלי קיבול פוליטיים - זה יכול להיות מפלגות ותנועות זה יכול להיות אפילו בקבוצות וואטסאפ או בקהילות מחאה כמו שיש כאן הערב.

רגע מערבולת הוא הזדמנות מאוד נדירה לבנות מציאות חדשה וטובה יותר. ורגע מערבולת מוגדר בשני תנאים - התנאי הראשון הוא אי-ודאות קיצונית. זאת אומרת שאנחנו לא יודעים מה יהיה בעוד שבוע. התנאי השני הוא הופעה ספונטנית של המון יוזמות חדשות, זאת אומרת שהשחקנים בזירה הם לא אותם שחקנים ותיקים.

בשנה האחרונה אנחנו ברגע מערבולת. המציאות של ההפיכה המשטרית, ובטח שמאז ה-7 באוקטובר, של המלחמה - היא מציאות של אי-ודאות. אנחנו לא יודעים אם מחר גנץ יפרש מהממשלה בגלל שנתניהו מעכב עסקה להחזרת חטופים, או שהחרדים יפרשו מהממשלה בגלל חוק הגיוס, ובשנה האחרונה ראינו איך מאות יוזמות מחאה קמו - מהחלוקים הלבנים ועד הגלימות השחורות, מעובדות סוציאליות ודיאטנים למען דמוקרטיה ועד מורים לאזרחות ולק ג'ל למען דמוקרטיה.

אנחנו ברגע מערבולת. וכאן בבאר-שבע המערבולת היא מערבולת של תקווה. תושבי העיר והסטודנטים חברו יחד כדי לעמוד ביחד למען עתיד הנגב והמדינה. רחוק מהמכתזיות של קפלן או הפרשים של בלפור, יש כאן רוח מחאה שיכולה לצמוח רק בבירת הנגב. לכל אחד ואחת שעומדות כאן יש חלק בזה, ואני מקווה ומאחל לכולנו שמוקד המחאה בבאר שבע יגדל ויגדל ושתכוונו את המערבולת הזאת לבנייה ארוכת טווח של ברית דרומית נחושה, דמוקרטית, מגוונת ואמיצה.

אני רוצה לסיים עם מה שהתחלתי.

באר-שבע כסמל, וספציפית, סורוקה כסמל.

ב-7 באוקטובר לא היה ברור יותר ההבדל בין האזרחים לבין הממשלה של נתניהו ובן-גביר. מאות קבוצות וואטסאפ של מחאה נגד ההפיכה המשטרית הפכו תוך דקות לקבוצות מודיעין, קבוצות נהגים, קבוצות מתנדבים, ומבשלים, ומארחים, וגננות ותרומות דם וגיוס כספים. תוך דקות התייבבו אנשים למילואים, וצוות רפואי – חובשים, פרמדיקות, רופאות ואחים – שהגיעו מבלי שקראו להם, אלא כי הם הבינו שצריכים אותם.

מעולם לא היה ברור יותר הפער בין רוח ההתנדבות, השליחות, התקווה והסולידריות של אזרחי ואזרחיות ישראל, לבין חבורת הפוליטיקאים הפירומנים, חסרי האחריות, השוקיסטים – שבזמן שראיתי בסורוקה יהודים וערבים עובדים יחד, אותם אפסים הציפו את הרשתות החברתיות בגזענות, הסתה נגד אזרחי ישראל הערבים והבטחות ל"שומר חומות 2".

התפקוד של הצוות הרפואי של סורוקה הוא שיעור לכולנו – בכוח של עבודה משותפת של אזרחים, של מלחמה על החיים במקום על אדמה, שיעור הבנה שכשהכול בוער מסביבנו אין לנו פריבילגיה לעמוד מנגד ולשתוק, אלא שאנחנו חייבים להפשיל שרוולים ולקפוץ אל תוך הכאוס ואי-הודאות.

רק ככה נצליח לבנות יחד את העתיד שמגיע לנו. עתיד שבו יש ממשלה שעובדת בשביל כולנו, ללא יוצאים מן הכלל. שיש לנו מדינה חזקה עם מוסדות חזקים, שלוקחת אחריות עלינו האזרחים – בבריאות, בחינוך, ברווחה. שדואגת שיהיו לנו הסכמי שלום, כן שלום, שמספקים לנו את החיים הבטוחים שמגיעים לנו. מדינה דמוקרטית שבה כולנו מרגישים ומרגישות בטוחים, שייכים ושווים.

תודה רבה באר-שבע, ושיהיה לכולנו בהצלחה.

צילום: אביגיל מטלון

צילום: אביגיל מטלון

צילום: אביגיל מטלון

גיורא ענבר | תת-אלוף במיל' ויליד עמק זרעאל

אחים ואחיות, חברות וחברים לוחמות ולוחמים – ערב טוב!

אני גיורא ענבר בן 68 יליד עמק זרעאל משרת את ארצי ועמי באמונה וגאווה עם ילדי ומשפחתי המשרתים באגוז, שלדג, גולני וגבעתי.

מיד עם היוודע גדול האסון והכשלון ב 7 לאוקטובר, קפצנו והתייצבנו מתחת האלונקה!

במשך 4 חודשי מילואים על גבול הצפון, זכיתי להכיר עם מופלא, צעירים אמיצים ונחושים, דתיים וחילונים, מהכפר ומהעיר, מהפריפריה והמרכז, משמאל ומימין ללא הבדלי דת גזע ומין, כולם כאחד מאמינים בצדקת הדרך ומחויבים בכל מחיר לאהבת הארץ והגנה על בטחונה.

מילואימניקים שעזבו משפחות בתים ועסקים כדי להגן על העם והארץ, לוחמות ולוחמים בנחישות והקרבה, מכים באויבנו מצפון ומדרום ומחרפים נפשם למען הארץ והבית.

שאבתי מכם עידוד וגאווה שטענו בי מחדש כוחות ותקווה!

אך מה מצאתי כשחזרתי לכאן הביתה?

ממשלה מפלגת ומסכסכת, חסרת יכולת ורצון להנהיג את העם לתיקו, שינוי ובטחון.

פוליטיקה רדודה שלא עושה דבר כדי להפוך את הצלחת חיילנו שהושגה במחיר נורא, להתקדמות מדינית ויצירת בטחון לאזרחי המדינה.

ראש ממשלה שעסוק בעצמו והישרדותו.

הנהגה בלתי ראויה לעם הנפלא הזה שלא עושה את החשוב מכל – החזרת החטופים והבטחת בטחון לאזרחים.

מדינה מדממת עם אלפי פצועים, הרוגים וחטופים. חלקי ארץ נטושים ומזנחים והכנסת יוצאת לפגרה! זה מה שמגיע לנו עכשיו? פגרה? יש יותר הזוי מזה?

מגזרים שלמים אינם נושאים עמנו בנטל, שריהם המשתמטים שולחים את ילדנו להילחם ומחלקים את כספי המיסים שלנו לאנשי שלומם.

זו ממשלה שאני לא בוטח בה! ממשלה שהורסת כל מה שבנינו כאן! ממשלה שאיבדה את אמון העם ולכן אין סיכוי שתוכל להוביל אותנו לעתיד בטוח וטוב!

עלינו ללכת לבחירות עכשיו! חובתנו לבחור מנהיגות חדשה שתוכל לתקן את הקלקול! להחזיר מיד את כל החטופים הביתה ואת הבטחון למדינה.

חובתנו כאזרחים אוהבי ישראל, לצאת מהבית להפגין ולמחות ולעמוד על זכותנו ללכת לבחירות בקיץ הזה!

ואתן יודעים מה? אני מאמין שנצליח!

אנחנו נלך לבחירות! אנחנו נבחר ממשלה שראויה לעם הראוי הזה! בחירות עכשיו!!!

בצבא למדנו לקרוא "אחרי"! אנחנו נבחר במנהיגות שתוביל אחריה את העם הזה באומץ בתבונה וביושרה.

אנחנו זה אתן ואתם! אנחנו העתיד של ילדינו! אנחנו התקווה!

בואו כולנו נרים את הדגל, נישבע לתקן ולשקם, לבחור הנהגה ראוייה שתעבוד בשבילנו ותוביל לתקווה ועתיד בטוח לכם ולילדכם!

אנחנו יכולים!

מחאת קיסריה

6 אפריל 2024

ג'וש דריל | "היום שאחרי" (לשעבר מחאת הסטודנטים)

קוראים לי ג'וש משה דריל, גדלתי בניו ג'רזי, ולפני 10 שנים החלטתי שגורלי שזור עם גורלה של מדינת ישראל. עליתי ארצה ושירתתי כחייל בודד.

אחרי שירות כמפקד ביחידת אגוז וקצין בגולני בלב חברון, היום אני מתמודד עם פוסט טראומה. השבוע, היה הפורים הראשון שלא שמעתי נפץ אחד בתל אביב. אני באמת מודה על זה אבל צר לי שיש יותר רגישות סביב זה בגלל שמספר האנשים עם פוסט טראומה רק עולה ועולה.

כי כולנו מתמודדים עם הטרומה של ה-7 לאוקטובר.

כולנו מתמודדים עם הכאב של המשפחות והחברים שלנו שלא יכולים לגור בבתים שלהם, שחוו סכנת מוות, שנפצעו, שנהרגו, שנאנסו, ושנרצחו.

חווינו אובדן והרס כל כך עוצמתי שחלקנו עדיין לא הצלחנו לעכל את זה.

במיוחד אחרי טראומה, אנחנו צריכים להרגיש מוגנים ובטוחים.

אנחנו צריכים מנהיגות חדשה שאנחנו סומכים עליה ומאמינים שהיא תשמור עלינו.

אבל אני אגיד אמת כואבת: לנתניהו לא אכפת.

את הכאב שלנו הוא לא מסוגל להרגיש. את הכאב הנורא של החטופים והחטופות, שברגעים אלה סובלים בגיהנום, הוא לא מסוגל להרגיש.

במקום לסיים את המלחמה ולהחזיר את החטופים, נתניהו רק חושב על עצמו ועל ההישרדות הפוליטית שלו.

נתניהו, אתה אחראי לטבח הכי גדול בתולדות המדינה וככה אתה תזכר בספרי ההיסטוריה.

לגבי היום של אחרי, אתה שותק כי אין לך חזון.

מול הפנטזיות של המשיחיסטים, אתה שותק כי אתה פחדן!

המדיניות הפנטטית הזאת רק מבטיחה את המשך מעגל הדמים, ואנחנו לא נסכים יותר.

צילום: אלון קורנגרין

צילום: אלון קורנגרין

מחאה עם תוכן?

פרופ' דורון כהן | אוניברסיטת בן גוריון בנגב

המחאה של עד ה-7 באוקטובר שמה לה למטרה למנוע מהפכה משטרית, לשמור על כללי המשחק הדמוקרטיים, והוגדרה כביכול א-פוליטית. המחאה אחרי ה-7 באוקטובר היא כביכול 100% פוליטית. היא קוראת לקביעת מועד בחירות עכשיו, ומטרתה להפיל את הקואליציה הנוכחית. יש האומרים שהמחאה, כדי שהיא תצליח, צריכה להיות חסרת תוכן, ואולי אפילו צריך להמנע מנאומים ולהסתפק בהרעשות...

האמנם "בחירות עכשיו" היא מטרת המחאה? אם נשיג את מטרתנו, ותקום בעקבות הבחירות ממשלת בן-גביר "על מלא", האם נהיה מרוצים? אני מטיל ספק בכך. יש למחאה גם תוכן. המטרה האמיתית של המחאה היא ליצור אינקובטור לקואליציה עתידית שתהיה מבוססת על ערכים ליברליים-הומניסטיים. מכך משתמע שקואליציה עתידית כזו תהיה חייבת לאחד בתוכה גם את הציבור הערבי, וגם חלק מבוחרי הליכוד (אלה שמגדירים את עצמם כליברליים), ואולי גם חלקים מהציבור הדתי.

הנסיון לצמצם את תוכן המחאה למכנה משותף מינימלי שמקובל על אנשי "מרכז" מדומינים, מאפיין כנראה את הגישה של מטה קפלן. אבל ברור שגישה כזו, אשר מדירה קבוצות שלמות באוכלוסיה שיש להן דאגות נוספות/אחרות דוחקות יותר, רק גורמת לכך שהמחאה לא מצליחה להתרומם. לא מצליחה לסחוף קהלים חדשים. את המסר הזה הביע בצורה ברורה מאוד ידידי פרופ' מיקי מלול, איש ליכוד (לפחות עד ה-7 באוקטובר, ואולי גם כיום). מיקי אפילו הסכים בשעתו לסכם את המסר שלו במאמר תחת הכותרת "המחאה חייבת פיבוט" שיצא בחוברת #3 של "יצאנו לרחובות" במסגרת הפרסומים של מטה מאבק האקדמיה.

וברור שאת אותו דבר אפשר להגיד על קבוצות אחרות שנפגעות מהקואליציה הנוכחית. אולי הקבוצה המשמעותית ביותר היא ערביי ישראל, שלא מקבלים מענה לפשיעה שמשתוללת אצלם ברחובות, ותושבי הכפרים הבלתי מוכרים בנגב, שמתייחסים אליהם כאל תושבים סוג ב' ודורסים את זכויותיהם. ובאופן כללי יותר אפשר להגיד שהמחאה לא תצליח להתרומם אם היא לא תתייחס למצוקות של אוכלוסיות מודרות אחרות, ולמצוקות של אנשי הפריפריה.

ואכן היה זה מהלך נכון לתת בהפגנות במה לבני משפחות החטופים, גם אם אפשר לטעון שהקריאה לעסקה עכשיו אינה בהכרח משתמעת מההגדרה המצומצמת והמוסכמת של מטרת תנועת המחאה.

אז האם המחאה מצליחה? קשה להגיד. עדיין לא ברור האם הצלחנו להגיע לנקודה שבה אנשי המאה מאוחדים סביב ההכרה שכל קואליציה עתידית צריכה לתת מענה למצוקות של קבוצות רבות באוכלוסיה: נשים, להטבים, ערבים, מילואימניקים, אנשי פריפריה, ואפילו חרדים... אינדיקציה להכרה כזו תהיה היכולת להכיל ספקטרום רחב של דעות שיוצגו מעל בימות המחאה, והשתתפות של קהל מגוון. למרבה הצער, אנחנו עדיין לא שם.

עדויות עמית סוסנה ומורן ינאי הן כתב אישום נגד הממשלה

טל ניצן

בשבוע שעבר בחרו עמית סוסנה, שנחטפה מביתה בכפר עזה והוחזקה 55 יום בשבי החמאס, ומורן סטלה ינאי, שנחטפה ממסיבת הנובה והוחזקה 54 יום בשבי החמאס, לשתף עם הציבור הבינלאומי והמקומי פרטים קשים, שנמנעו מלספר בראיונות מוקדמים יותר. כתב האישום שלהן נגד החמאס הוא גם כתב אישום חמור נגד הנהגת המדינה שהפקירה את תושבות ותושבי הדרום לידי החמאס, את החטופות והחטופים לשבוי, ומאלצת כעת את השבות "לבחור" להתייצב בחזית.

בחירתן של סוסנה וינאי לחשוף פרטים נוספים ממה שקרה להן בשבי החמאס היא פעולה אמיצה מאוד וכלל לא מובנת מאליה. עדותה של סוסנה ל"ניו יורק טיימס", מרגע החדירה ליישוב, דרך החטיפה האלימה שלה והזוועות שחוותה בתקופת השבי, מתכתבת עם עדותה של ינאי ל"עובדה", המתמקדת בתקופת השבי. שתי העדויות הן סיפור על אובדן שליטה על הגוף, על היכולת לקבל החלטות, על החיים. אלו עדויות בגוף ראשון על תקופה ארוכה בה את לא שייכת לעצמך, אלא "משהו" ששייך לאחרים והם המחליטים מה לעשות או לא לעשות איתך. תקופה בה את לא יודעת מה יקרה לך בעוד דקה, דקתיים או מחר, אך מבינה שדברים נוראיים עשויים לקרות לך. הזוועה לא מסתכמת במה שקרה; החששות מפגיעה וההתמודדות שלאחריה הן זוועות בפני עצמן. העדויות הן ביטוי לדרכים בהן השליטה על חייהן נלקחה מהן וכיצד נפגעו מכך, וחלק מהחזרת השליטה לידיהן היא שרק הן יכולות להחליט לספר ולבחור מתי ולמי.

כשמסתכלות על סכסוכים אלימים אחרים בעולם בהם היה שימוש באלימות מינית כנשק במלחמה, ניכר שלוקח זמן רב – לרוב מספר שנים – עד שנפגעות מסוגלות ו/או בוחרות לדבר על הפגיעות שעברו. הדיבור (ולפעמים, כמו ביומן "אישה בברלין", הכתיבה) הם דרך לעבד את החוויה, ובשלב ההמשך גם חלק מההחלמה, שחשוב להדגיש שהיא אפשרית. מוכרים לנו גם מקרים נדירים, בהם החשיפה הציבורית היא מוקדמת יותר. דוגמה כזו היא זוכת פרס נובל לשלום, נאדיה מוראד, שנמלטה משבי דאעש בשנת 2014, החלה להעיד על זוועות השבי ב-2015 ובשנת 2017 התפרסם ספרה "הנערה האחרונה: סיפור השבי שלי והמאבק שלי נגד המדינה האסלאמית". במקרים כאלה העדות ופרסומה נעשים לצרכי קידום מטרות פוליטיות – סיוע לנפגעות ונפגעים אחרים, והם מעידים על עוצמה אישית יוצאת דופן, על התרחקות ממקור הסכנה ועל קיום מערכות תמיכה משמעותיות.

מעודד להבין שעמית סוסנה, מורן ינאי וכנראה שגם שבות ושבים אחרים, זוכות לתמיכה משמעותית מצד המשפחה והקהילה וגם מבחינת מנגנוני המדינה. מעדותה של סוסנה עולה שצוותי הרפואה היו מוכנים היטב לקליטתה ופעלו באופן מדויק ומחבק, שאיפשר לגבות ממנה עדות מיידית ומלאה שעומדת כעת כהגנה אל מול טענות החמאס בדבר "עדות כבושה". מנגד, כישלון הנהגת המדינה להשיב את 134 החטופות והחטופים שעודם בעזה, אילץ את סוסנה וינאי לנטוש את מסלול ההחלמה והשיבה לפרטיות ולבחור להיחשף מוקדם מהצפוי. החלטתן נובעת מטעמי סולידריות עם החטופות והחטופים שנותרו מאחור והן מוכנות "להיפצע" בראיונות חושפניים בכדי לקדם את השבתם. לנו כחברה נותר רק לעמוד איתן בסולידריות.

חשוב שנתכונן לכך שככל שיעבור הזמן, יהיו נפגעות נוספות שיבחרו לחשוף פרטים קשים יותר מחטיפתן ומתקופת השבי שלהן בכדי לעמוד בסולידריות עם מי שמדינת ישראל הותירה וממשיכה להותיר מאחור. ריבוי חשיפות אלו יוצר גם טראומה מחדשת לנפגעות ונפגעי תקיפות מיניות בעבר ובהלה בקרב האוכלוסייה הכללית. עלינו לתת להן את המשאבים הציבוריים והזמן

והמרחב להחלים ולחזור לאנונימיות, ומאחר שהחלמתן תלויה, בין היתר, בשיבת החטופות והחטופים, עמידתנו לצדן כרוכה גם בהתגייסות למאבק הקורא לעסקה מיידית.

במקביל, לצד הפעולה המדינתית והחברתית, חשוב שנמשיך ונקדם את שיתופי הפעולה עם ארגונים בינלאומיים האמונים על נושא האלימות המינית בסכסוכים מזוינים, על היכולת להבין תהליכי גילוי וריפוי ארוכי טווח, ועל היכולת לדווח עליהם באופן מקצועי ואמין. הדו"ח של צוות סגנית מזכ"ל האו"ם והשליחה המיוחדת לענייני אלימות מינית בסכסוכים מזוינים, פרמילה פאטן, היה צעד בונה אמון ראשון ורוח גבית חשובה לעשייה המקומית.

אל לנו לפרש את עדויותיהן של השבות כדיווח על פגיעה מטלטלת שעברו מידי החמאס ותו לא, אלא גם – ואולי בעיקר – כפעמון אזעקה הכרוך בהקרבה אמיצה מאין כמותה, שנועד לטלטל את כל השחקנים הרלוונטיים ולהוביל להחזרת כל החטופות והחטופים הביתה לאלתר.

הכותבת היא הרכזת האקדמית של "פורום סופי דייוויס לחקר מגדר סכסוכים ויישובם" באוניברסיטה העברית בירושלים וחברה בצוות "נשים ומלחמה: קולקטיב מחקר ותיעוד", שחברותיו ייעצו בכתבת טור זה.

[קישור לכתבה שפורסמה לראשונה בעיתון הארץ ב 1 באפריל 2024](#)

שמי עינב ואני כלתו של גדי מוזס האהוב שנחטף מביתו בקיבוץ ניר עוז ב 7.10 בת זוגתו אפרת כץ נרצחה.

גדי ציין לפני חודש את יום הולדתו ה 80 בשבי. גדי איש של אדם ואדמה. אדם חם, רגיש, אוהב, מחבק, תומך ועוזר. איש משפחה ששמח ומתרגש מכל מפגש משפחתי, סבא משקיען. איש שיחה מעניין, ארגונום מומחה ומוערך מאוד בארץ ובעולם, חקלאים רבים מהאזור גדלו על ברכיו. איש שיחה מרתק, אוהב טבע, ומרבה לטייל בארץ ובעולם עם אפרת. חובב ספורט ואלכוהול מושבע, שבכל הזדמנות ישב איתך על כוס משקה.

הוא מאוד נוכח בחיים שלנו ושל הנכדים ונוכחותו חסרה לנו מאוד כבר חצי שנה.

גדי מהגרעינים הראשונים שהקימו את קיבוץ ניר עוז. הוא ושאר "זיקני השבט" שבנו את הקיבוץ ושמרו על גבולות המדינה, לא עזבו את הקיבוץ והמדינה גם בתקופות ביטחוניות קשות.

הוא חינוך אותנו לאהבת אדם, אהבת הארץ ואזרחות טובה. הוא לא שיער בדעתו שהמדינה שכ"כ אהב, שאת שדותיה זרע וחרש, שחינך אותנו לשרת, תפקיר אותנו ואת כל האזרחים, בבטות שוב ושוב כפי שהיא עושה כבר חצי שנה.

ב 7/10 קיבוץ ניר עוז עבר טבח נוראי. רבע מאוכלוסיית הקיבוץ נרצחה או נחטפה.

לפני שבוע התבשרנו על הירצחו של אלעד קציר, בן קיבוץ ניר עוז, בשבי חמאס. אלעד שרד ארבעה חודשים בתנאי שבי קשים. הוא היה יכול והיה צריך להיות היום בביתו עם משפחתו לו הממשלה שלנו והעומד בראשה היו שמים את החזרת החטופים כמטרה ראשונה בחשיבותה ודחיפותה.

חצי שנה של הפקרות והפקרה, חצי שנה בה מופר שוב ושוב החוזה הבסיסי שבין המדינה לאזרחיה, חצי שנה שרה"מ מחוייב להישרדותו הפוליטית ולא לאזרחיו חייהם ועתידם, חצי שנה שמספרים לעם ישראל שרק לחץ צבאי יביא לשחרור החטופים, ובפועל המציאות מוכיחה שההפך הוא הנכון.

העובדה שאנחנו עומדים פה חצי שנה לאחר ה 7.10 והחטופים עדיין לא בבית היא כישלון נוראי למדינת ישראל ובאחריות העומד בראשה.

מקומם אותי ובעיקר עצוב לי שבמקום להילחם ביחד כנגד אויב משותף, אנחנו נאלצים להיאבק בממשלה שלנו, להחזרת האזרחים שנחטפו כיוון שהיא כשלה בהגנתם. אני לא מצליחה להבין כיצד ממשלה שכשלה בהגנה על אזרחיה, לא עושה הכל אבל הכל כדי להחזירם במייד.

כיצד הממשלה שלנו לא מבינה שזו האחריות הלאומית והמוסרית שלה, כיצד היא לא מבינה שזה הדבר היחיד שיחזיר את האמון שבין האזרחים למנהיגים, כיצד היא לא מבינה שרק כך נוכל לחוש שוב ביטחון אישי, שרק כך תחזור הגאווה הלאומית למדינת ישראל, שרק כך כל אזרחי ישראל יוכלו להתחיל לרפא את הפצעים המדממים מאז אירועי ה 7/10, שרק כך היא תתחיל לכפר על המחדל הכי גדול בתולדות המדינה.

כעת אנחנו שוב בימים מורטי עצבים ואני מרגישה כמו בשידור חוזר. הנה יש סיכוי ממשי שעיסקה תיחתם, שאזרחים ישוחררו מהשבי, שנוכל לחבק שוב את גדי.

במהלך חצי השנה הזו לצערי היינו בנקודה הקריטית הזו פעמים רבות, ופעם אחר פעם קיבלנו אגרוף בבטן כאשר ראש הממשלה שלנו טרפד, הכשיל ומנע שוב ושוב אפשרויות לקידום עיסקה אמיתית שתצא לפועל.

היום, אני קוראת לראש הממשלה ואומרת לא עוד!!!

לא נסכים ששוב תכשיל ותטרפד את האפשרות להחזרת האזרחים שנחטפו במשמרת שלך!

אנחנו דורשים שתסמוך ותיתן מנדט אמיתי לצוות המקצועי שלצידך להביא עיסקה שתשיב את החטופים הביתה במידי, שלא תיתן לשיקולים אישיים ופוליטיים להכריע את גורלם של האנשים שהפקרתם, שלא תיכנע לקשיים שחמאס עשוי להערים ותמצא את הדרך להביא אותם הביתה, זה אפשרי!

אנחנו רגע לפני חג החירות ולא נוכל לחגוג אותו כאשר מ 133 אזרחי ישראל נשללת החירות הכי בסיסית ואנושית.

אני פונה אל חברי הממשלה, הקבינט ורה"מ, זה הזמן לפרוע את החוב שאתם חייבים לכל אזרחי ישראל ובפרט לחטופים שהופקרו בשבי כבר חצי שנה. החוב הוא גדול כגודל המחדל שהיה ב 7.10 ועליכם לשלם אותו במלואו.

דאגו לממש את ההתחייבות שלכם למטרה הכי חשובה של המלחמה המטרה שעדיין לא הושגה והיא השבת החטופים החיים והנרצחים לביתם בישראל.

אם תוותרו גם על ההזדמנות הזו, זהו אות קלון לדורי דורות, עם ישראל לא ישכח ולא יסלח לכם על זה!

מתי דנציג | בנו של אלכס דנציג שנחטף

תודה לכל מי שהגיע.

אני מתי דנציג בנו של אלכס דנציג שנחטף לגיהינום של עזה בשביעי לאוקטובר. יחד איתו בגיהינום הזה גם דודי יצחק אלגרט ועוד 131 חטופים וחטופות.

המשפחה שלי, אמא שלי, משפחתה של אחותי, ובתו של אחי - כולנו ניצלנו בנס מהטבח בקיבוץ ניר עזה.

כולנו יצאנו מהקיבוץ אחרי שעות רבות של אימה שאי אפשר באמת לתאר. תחשבו שאתם במצב שבו בכל שנייה אתם יודעים שעוד רגע רוצחים את הילד שלכם. כזאת אימה. אנחנו יצאנו אחרי שעות ארוכות שהרגישו כמו נצח. אבא שלי, דוד שלי וכל החטופים מרגישים את האימה הזאת כבר יותר מחצי שנה. באיזה עולם דבר כזה יכול להיות? אז ברשותכם, אני אסביר באיזה עולם, כי נמאס לי להיזהר מלדבר על פוליטיקה בהקשר לחטופים. בגלל פוליטיקה הם עדיין שם. בגלל שיש לנו ממשלה נכשלת וחסרת יכולת לקבוע יעדים ולעמוד בהם. ובראש הממשלה הזאת יושב מנהיג פחדן וחסר בושה שלא מהסס לסכל עסקאות חטופים פעם אחר פעם. החטופים שהוא האחראי לחטיפתם. ההפקרת וגם והפקרת? עד מתי תקריב את החיים של אבא שלי ושל כל החטופים על מזבח השלטון שלך?

חג החירות בפתח אבל אנחנו עדיין ב 7 לאוקטובר. ונמשיך להיות שם עד שיחזרו כל החטופים.

189 יום עברו והם עדיין שם.

189 יום ללא חירות בשבי בידי מפלצות שלא ברא השטן.

בנימין נתניהו, אתה עומד בראש המדינה הזאת שהפקירה אותנו למות בשביעי לאוקטובר וממשיכה להפקיר את יקירנו. אין לך מנדט לסרב לעסקה לשחרור חטופים. יש לך חובה מוסרית עליונה לפדיון שבויים. אתה אחראי להפקרות הזאת ואתה אחראי לתקן את העוול הזה - בכל מחיר. אין לאבא שלי לדוד שלי ולכל החטופים מחיר וגם אין להם זמן. אין לך מנדט לעשות עסקנות פוליטית על חשבון דם יקירנו. תחזיר אותם הביתה עכשיו.

אם אתה לא מסוגל לעשות את זה תפנה את הדרך לאנשים אחרים. תן לעם הזה את המנהיגות שהוא ראוי לה. תן לחיילים הגיבורים שלנו, שמוכנים להקריב את חייהם למען ביטחוננו, את המנהיגות שראויה להם. אין יותר זמן להתפלל ולחשוב שהכל יסתדר. צריך לאחד כוחות לעצור את המדינה הזאת. צריך לגרום לממשלה הזאת לעשות את הדבר הנכון, החשוב והדחוף ביותר כרגע - שחרור החטופים. או לגרום לכך שהממשלה הזאת תיפול וממשלה אחרת תתקן את העוול שהיא עשתה.

אין להם זמן.

אלעד קציר, זכרונו לברכה, היה חבר ילדות שלי. הוא היה בחיים עד לא מזמן. הממשלה הזאת יכולה לשחרר אותו בחיים.

אסור לנו לתת לזה להימשך יותר, אחרת יהיה מאוחר מידי...

פרופ' חגי לוין | ראש מערך הבריאות, מטה משפחות החטופים

שלום,

אנחנו בנקודת השפל האינדיבידואלית בתולדות ישראל. אנחנו מאוימים ולא ידוע כיצד יתפתחו הימים הקרובים.

הגענו ל- 190 ימים של הפקרה.

הפקירו אותנו בשבעה באוקטובר.

מפקירים מאז את החטופות והחטופים בשבי.

מפקירים את המשפחות.

מפקירים את העקורים, מהדרום ומהצפון.

מפקירים את ישראל.

די להפקרה! די להפקרה! די להפקרה!

ההפקרה יוצרת תחושה אינדיבידואלית של בגידה וניכור. ההפקרה פוגעת בסולידריות ובאחדות. ההפקרה פוגעת בבריאות.

ביום ראשון הייתי בניר עוז, בהלוויה של אלעד קציר ז"ל. ראיתי את שורת הקברים מהשבעה באוקטובר. בכיתי עם כל הקהל על החיים שאבדו. לא ראיתי שם את שרי הממשלה. חשתי עם קהילת ניר עוז את תחושת ההפקרה הצורבת. ושמעתי את המילים האחרונות שאלעד שלח למשפחתו: צריך חוסן!

כנגד ההפקרה, עלינו לגלות חוסן ולהתמודד בגבורה. עלינו להוקיר את גילויי הגבורה:

גבורת החטופים, שעומדים בפני ייסורי הגוף ו הנפש. בגיהינום, תחת טרור, ללא חמצן, ללא מזון, ללא תרופות.

את גבורת החטופות השבות, המספרות לעולם על הפגיעות.

גבורת הילדים השבים, המלמדים אותנו מהו חוסן.

גבורת המשפחות, שעושות הכל למען הצלת החטופים.

גבורת החיילים, שמגינים עלינו ו נלחמים להחזרת החטופים.

גבורת האזרחים ששרדו והצילו חיים בשבעה באוקטובר.

גבורת צוותי הרפואה, שממשיכים להציל חיים מסביב לשעון.

גבורת המפגינים, שנאבקים, כאן בירושלים וכל רחבי הארץ,

למען החטופים, למען מימוש האחריות וכנגד ההפקרה.

הגיע הזמן להפגנת גבורה של נבחרי הציבור. שיפסיקו להיות שפנים ויגידו את מה שהם באמת

חושבים. שיפסיקו לפחד מהמשיחיים ויפעלו למען פתרון בעזה, במסגרת ברית ביטחון איזורית, בה תומך הציבור הישראלי.

לצערנו אנו רואים גורמים פוליטיים שמנסים להשתיק ולפגוע בחירות המשפחות והציבור להיות פעילים במדינה דמוקרטית.

אין דמוקרטיה בלי חירות. אין בריאות בלי חירות. אין ישראל בלי חירות.

אנחנו מתקרבים לחג הפסח, חג החירות. איך נחגוג את חג החירות, כשאהובינו חטופים? חייב כל אחד מאיתנו לראות את עצמו כאילו הוא נחטף לעזה, כאילו בן משפחתו נחטף לעזה. חייב כל אחד מאיתנו לפעול למען החטופים.

חייבת הקהילה הרפואית לפעול בארץ ובעולם.

כרופא של המשפחות אני חושש מאוד לבריאותם.

תחושת ההפקרה מכרסמת בליבם.

היציאה לרחובות והמאבק למען החטופים חשובים לאחדות. חשובים לתחושת המשפחות שהן לא לבד.

אנחנו בנקודת השפל האיומה בתולדות ישראל. אבל אנו זוכרים שהעם שלנו ידע תמיד להתאושש ולצמוח.

עוד לא אבדה תקוותנו, להיות עם חופשי בארצנו!

ניסים לוי | תושב גיאה, מחנך, מורה וסופר. איש שב"כ לשעבר ופעיל מחאה

ערב טוב באר שבע

אני, ניסים לוי, מחנך ומורה להיסטוריה. פעם ילד רחוב ירושלמי, מזרחי, שבגיל 10 אומץ על ידי משפחה של ניצולי שואה בקיבוץ דורות שבעוטף עזה, בוגר סיירת גולני, סמ"פ בחטיבת גולני, 25 שנה לוחם בשב"כ בתפקידי שטח. מה שמכונה היום: ישראל הראשונה, פריווילג, אנרכיסט לפעמים אפילו בוגד, כך נוהגים לקרוא לנו, אותם שעדיין חושבים שלא צריך בחירות עכשיו.

נכחתי, עת הייתי בשליחות המדינה, בשתיים מהמהפכות הגדולות בעולם ולמדתי את העוצמה של עם המחליט להאבק על החופש שלו.

ב- 1978 מהפכת חומייני בטהראן,

ב- 1990 מהפכת הקטיפה בצ'כיה.

ראיתי עמים, שקמו על רגליהם והתקוממו נגד ממשלות מפקירות ומופקרות. מאות אלפים צעדו ברחובות וצעקו "פרידום", הדבר הפשוט והאלמנטרי ביותר שכל אחת ואחד שואפים ורוצים - חופש.

העמים ניצחו, זה לקח זמן אבל כולם ניצחו.

יודעים למה? "כי אי אפשר לנצח עם שרוצה חופש". שלא מוכן שיפקירו אותו סתם כך, רק כי המנהיג צריך לשרוד.

ביום ראשון קברנו את אלעד קציר מניר עוז, שהופקר כמו שהופקר העוטף כולו, כמו שהופקרו ומופקרים החטופות והחטופים, כמו שמופקרים היום תושבי הצפון על-ידי ממשלה מופקרת שכל מה שמעניין אותה זה השרידות שלה.

אלעד היה חבר איתנו בחץ שחור שם מחינו בכל יום שישי במשך שש השנים האחרונות, על הפקרת שני חיילי צהל, אורון והדר, שנפלו ב"צוק איתן" ועל שני אזרחים ישראלים - הישאם ואברה. אלעד הופקר נחטף ונרצח בעזה וחזר בארון מתים. כל יום מיותר שהחטופים שם, כל יום שמפקירים אותם שם, מקצר את חייהם ואת סיכוייהם לשוב חיים.

אבל, לא רק הביטחון מופקר, הכול מופקר ובעיקר החינוך. כאיש חינוך אני אומר לכם שהחינוך מופקר ומתדרדר כל יום לתהום עמוקה יותר. 35 תלמידים בכיתה, אין מספיק מורים, כספי חינוך מופנים למגזרים לא יצרניים, לאלפי תלמידים שפוננו מבתיהם אין יום לימודים מסודר, האוצר נלחם במורים כאילו הם אויבים, שר אוצר חסר אינטליגנציה ריגשית שלא רוצה לראות סרט על החטופים כי הוא חושש שלא ירדם בלילה, ושר חינוך שהחינוך הוא הדבר האחרון שמעניין אותו. אנחנו מנהלים היום מאבק לשמירה על זכויותנו הבסיסיות לשכר הוגן, חברי המורים, הניחו למאבק, חבל על האנרגיות, בואו נפנה אותן למאבק האמיתי "בחירות עכשיו" להחליף שר אוצר חשוך ושר חינוך רופס שלא יעשו כלום למען החינוך!

בואו נעשה הכל לבחירות מוקדמות ולהחלפת השלטון באופן דמוקרטי ולמען הדמוקרטיה והמשך החיים כאן.

מדינת ישראל מוקפת כיום מכל עבריה באויבים שרוצים לחסלה, כל ישובי עוטף ישראל, בדרום

ובצפון, פונו מבתיהם, והממשלה והעומד בראשה עסוקים בפטור משרות חובה לאלפי אברכים, יוצאים לפגרה, מבליים בריקודי טברנה ביוון, תוקפים את מפקדי הצבא, עסוקים במינויים של מקורביהם ובעיקר בשרידות עצמית.

את אלונקת הקיום של המדינה אנחנו נושאים על גבנו.

ההיסטוריה חזרת על עצמה, אז, בזמן המרד הגדול ברומאים, 67 לספירה, בזמן המצור הגדול, הגיעה לירושלים חבורה של מורדים מהגליל שנטשו את המערכה ברומאים בצפון, ובראשם אחד, יוחנן מגוש חלב.

הסוף ידוע לכולנו! חורבן בית שני.

75 שנה לאחר הקמת הבית השלישי, נכנסו לירושלים יוחננים חדשים מגוש חלב, חבורה משיחית של נערי גבעות שלא עשו כלום למען מדינת ישראל, שמסיתים לשנאה ופירוד בדיוק כמו אז, ומובלים אותנו לחורבן בית שלישי בהשפעתם על המנהיג שהביא אותם.

אלפיים שנה נכספנו להיות עם חופשי בארצנו. לא ניתן להיסטורית החורבן לחזור על עצמה.

מדינת החשמונאים התקיימה 79 שנים, אנחנו נאבק, באופן דמוקרטי לחלוטין, לא באלימות, שבת שלישי לא יפול אחרי 79 שנים.

בית שלישי יחזיק מעמד לעד.

מלחמת העצמאות שלנו לא הסתיימה ב-1948, עכשיו המערכה השלישית שלה, והיא הקשה מכולם.

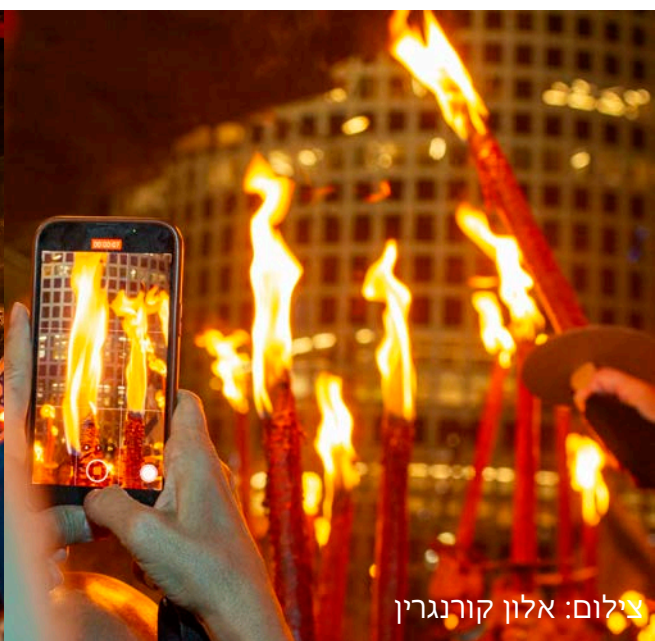
המערכה על דמותנו לעתיד! אנחנו במאבק אחיות ואחים,

אמונה! אנחנו ננצח! מי שלא מאמין לא מנצח!

מצפים לנו ימים לא קלים שידרשו מאיתנו הקרבה גדולה.

חופש, נקנה ביסורים גדולים. אבל אנחנו חזקים, ואנחנו ננצח את אלה שרוצים לקחת לנו את המדינה.

זכרו - אי אפשר לנצח עם.

מחאת

באר שבע

13 אפריל 2024

יונתן רזניק | סטודנט באוניברסיטת בן גוריון בנגב, מילואימניק ופעיל חברתי

ערב טוב למחאת היום שאחרי של באר שבע!!!!!!

היום אנחנו מציינים 190 ימים למלחמת ה-10.7.

190 ימים לטבח הנורא ששינה את ההיסטוריה של מדינת ישראל, שינה את פני החברה הישראלית וישנה לעד את חיי המדינה.

190 ימים בהם אנו מחכים כל יום לשחרורם המלא של החטופים והחטופות.

190 ימים בהם אנחנו מחכים להכרעת החמאס ושינוי המציאות בגבול הצפון.

190 בהם אנחנו, החברה הישראלית, מאמצת את השינוי שכולנו כאזרחים הבנו שעלינו ליישם על מנת ליצור פה עתיד טוב יותר.

אבל בישראל, יש חברה, ויש ממשלה - שמנותקת מהעם. ממשלה שמנסה כבר חודשים לנסות לטאטא מתחת לשטיח את הכישלון הנורא שהביאה עלינו. ממשלה שמנסה להיאחז בקרנות המזבח בעזרת תכסיסים פוליטיים, מחריפים הפילוג שהם מתחזקים כבר שנים בניסיון אכזרי לשמר את הקולות הספורים שעוד נשארו להם. ממשלה שהופכת קידום של תוכניות צבאיות למבצע ברפיח לנושא של ימין ושמאל כדי לקושש מנדטים מהבייס הימני המאוכזב. הם מוכיחים לנו כל יום מחדש שהם לא כשירים. יריב לוי מבטל בדיון קבינט דיון ענייני על עסקת חטופים מהתירוץ העלוב שהיא "תמסמס את הישגי המלחמה". איתמר בן גביר, תומך הטרור המורשע, מנסה להתסיס שוב את הפילוג בעם כשהוא ממתג קבוצות אוכלוסייה שלמות כאלויים ואנרכיסטים, מחליש את הצבא ופוגע באחדות, ואחרי זה מעז לומר לנו בכל הצהרה ש: "ביחד ננצח!!!!!" בצלאל סמוטריץ', שר האוצר הכושל, מכפיל תקציבים למשרדי ממשלה מיותרים על מנת

לתחזק את הג'ובים של שרים כושלים, שבמציאות אחרת כנראה לא היו מורשים להתקרב לחניון הכנסת, בושה!!!

בנימין נתניהו, ראש הממשלה הכושל שהוביל את הקונספציה, ראש הממשלה שטיפח ושילם פרוטיקשן לחמאס, אבי הקרע בעם, דואג לקואליציית ה-64 שלו. הוא מנסה להמשיך לחיות את השיח של ה-10.6. הוא חושב שיש לו פה עתיד פוליטי. הוא מוכן שישראל תדשדש במלחמה, לדחות החלטות הרות גורל על היום שאחרי המלחמה, מפחד לקבל החלטה על עסקת חטופים מחשש לפירוק הממשלה לאחר מכן. ולכן, הוא ממשיך להוכיח לנו, אחרי כל קבינט, אחרי כל שבוע לחימה נוסף, אחרי כל שעה שבה החטופים לא בבית:

נתניהו מסוכן לישראל!!!!

ביבי, אתה חושב שאנחנו מטומטמים? אתה חושב שאנחנו מאמינים שבחירות יובילו לשיתוק המדינה?! להפקרת החטופים?! המצב הנוכחי, הוא זה שמשחק את המדינה ומעכב את הניצחון עליו אתה מדבר! ולכן, אנחנו לא ניתן לכם להמשיך להחזיק את ההגה.

ממשלה שאחראית להורדת דירוג כלכלי, ממשלה שלא משכילה להבין שנדרש לקדם שוויון בנטל, בצעדים שקולים ומתונים, ממשלה שהתעלמה מהתראות ביטחוניות שלפני ה-10.7, אינה יכולה להמשיך לכהן!

ולכן עלינו להמשיך. להתגבר ולגדול. למרות הניסיונות מכל עבר לחסל ולכבות את ההפגנות. עלינו להמשיך להזמין ציבורים חדשים מתוך ההבנה שהעם הוא זה שיפיל את המשלה ויביא לשינוי, לא אף אחד אחר ובטח שלא הפוליטיקאים היום בכנסת. עלינו להוביל לבחירות בהן נבחר ממשלה ציונית, ליברלית וחזקה שתדאג לכך שישראל תישאר לעד יהודית ודמוקרטית. ממשלה שתוכל לעמוד באתגרים הביטחוניים והכלכליים הקרובים ותפעל לאיחוד בין כל חלקי האוכלוסייה. כדי להשיג את זה אנחנו חייבים לייצר מחאה לא אלימה אבל מאוד מאוד נחושה. על מנת שזה יקרה, אנחנו צריכים להישאר כאגרוף אחד, לא לוותר, ולצעוק בכל שבוע וגם היום:

בחירות- עכשיו!!!

צילום: תניא ציון וולדקס

צילום: תניא ציון וולדקס

צילום: תניא ציון וולדקס

דר' עופר חבקוק | מנהל מחלקת אשפוז קרדיולוגי באיכילוב ומילואימניק

שלום לכולם,

שמי עופר חבקוק, אני מנהל מחלקת אשפוז קרדיולוגי באיכילוב. רציתי לשוחח אתכם על תכונות שמבדילות בין רופא טוב לרופא גרוע. הראשונה שבהן היא כנראה אמפתיה. התכונה הזו מאפשרת לרופאים להזדהות רגשית עם המצוקה של המטופלים שלהם. אמפתיה היא גם מה שכל כך חסר לממשלה הזו. כולנו זוכרים היטב את קרעי ששלח אותנו לעזאזל או את רוטמן שאמר שהוא מזלזל בכאב שלנו עוד בתקופת המהפכה המשפטית. משם, המרחק היה קצר עד להיעדר האמפתיה המוחלטת שהביא את חברי הממשלה הזו לא להגיע ללוויות של הנרצחים, לא לבקר בשבעות, לא להתעניין בשלומן של נשים שחזרו הביתה לאחר שחוו אונס והשפלה שנמשכו שבועות ארוכים. זה גם מה שהביא אותם להפסיק ישיבות קבינט שנועדו לדון בעסקה לשחרור חטופים רק בגלל שנכנסה השבת. כי על פיקוח נפש הם הרי לא שמעו.

אבל יש כאן גם משהו נוסף, שמתחיל מהראש. קוראים לזה דחיית החלטות. ביבי לא רוצה להחליט. לא על היום שלפני ולא על היום שאחרי. לכן הוא נתן לחמאס כסף כדי לקנות שקט. לכן הוא ראה את עשרות האלפים גודשים את הר מירון וציפה שגם הפעם הכל יעבור בשלום. העיקר לא להרגיז אף אחד. העיקר שעל פני השטח הכל יראה בסדר.

אבל רופא טוב לא רק צריך לדעת לקבל החלטות. הוא צריך גם לדעת לקבל אחריות על ההחלטות שלו. אבל בממלכת נתניהו לאחריה יש רק צד אחד. ביבי שלנו אחראי רק על הדברים הטובים. כי על הדברים הרעים הוא לא שמע. לא סיפרו לו. לא משכו בדש בגדו. האיש הזה כנראה חושב שאנחנו מטומטמים. אבל אנחנו יודעים שהוא אחראי על האסון האזרחי הגדול ביותר ועל האסון הבטחוני הגדול ביותר שחוותה מדינת ישראל. הוא אחראי על הקרע ועל השסע. הוא אחראי על אובדן ההרתעה ועל אובדן המשילות. הוא אחראי על אובדן החיים. ושום דבר לא יוכל לסלק את האחריות הזאת.

אם אצלי במחלקה היו מתים בוקר אחד 10 מטופלים, האם הייתי ראוי להמשיך לנהל??

איפה נשמע דבר כזה!?

ואם חלילה נפטר אצלנו חולה, אנחנו לא מתחמקים. אנחנו מתייצבים בלב כואב אבל בקומה זקופה, מסבירים, מחבקים, מנחמים אבל לוקחים אחריות! במיוחד אם פישלנו. ככה חינו אותנו וככה אנחנו מחנכים. אבל הממשלה העלובה הזו לא יודעת להחליט או לקבל אחריות לגבי שום דבר.

אני מאמין בכל ליבי שאת עיסקת החטופים הראשונה השגנו באמצעות הפעלת לחץ צבאי מאסיבי על החמאס. לחץ שהיו לי הזכות והכבוד לקחת חלק בו במהלך שירות מילואים של 150 ימים. במשך חודשים סיפרו לנו שרק באמצעות הלחץ הזה נשחרר את יתר החטופים. אז אני שואל אתכם. איפה הלחץ הצבאי אם כמעט כל הכוחות יצאו מעזה? איפה הלחץ על החמאס אם שיירות של מאות משאיות נכנסות לרצועה בלי שום פיקוח? למה שהחמאס ירצה עיסקה אם אנחנו נכנעים ונותנים לו הכל מראש??

זה עוד לפני שדיברנו על רצועת הבטחון שנמצאת עכשיו בתוך מדינת ישראל עם עשרות אלפי מפונים או על זה שמדינה שלמה יושבת בבית ורועדת מפחד ממה שאולי האיראנים יעשו לנו... אין מה לומר... הנצחון המוחלט...

ובינתיים מוכרים לנו שאסור להפגין בשם האחדות... תגידו לי אתם רציניים? את האחדות הזו חוויתי על בשרי במהלך שירות מילואים עם האנשים הכי טובים שיש במדינה הזו. אז אני אומר מכאן בצורה ברורה – יש אחדות בינינו אבל אין לנו אחדות עם הממשלה.

למצב הזה יש רק פתרון אחד – בחירות עכשיו!

צילום: אלון קורנגרין

צילום: אלון קורנגרין

הרבנית לאה שקדיאל | תושבת ירוחם, רבנית, אשת חינוך ופעילה חברתית

הערך המרכזי עליו אנחנו צריכים להשתית את המדינה הוא – שוויון ערך של כל בני האדם. בשם הערך הזה אנחנו הישגנו חירות לאומית לעם היהודי, והערך הזה הוא המחייב את מדינת העם היהודי לקיים שוויון זכויות לכל.

נייר הלקמוס המאבחן אותנו הוא היחס לערבים, ובתוכם היחס לפלסטינים. מצד אחד, ישראל היהודית השוביניסטית, האתנוצנטרית, שרואה רק את אסונותיהם של היהודים ושואפת רק לניצחונם של היהודים – ומן הצד האחר, ישראל היהודית ההומניסטית, הרואה בריבונות שלנו בארצנו את האחריות שלנו למימוש שוויון לכל: לפלסטינים אזרחי ישראל כולל הבדואים, לפלסטינים תושבי הגדה המערבית, לפלסטינים ברצועת עזה. מן הנהר עד הים, חירות ושוויון לכולם.

ערב חג הפסח אזכיר כי אנו מצווים לזכור כי גם אנו היינו גרים התלויים בחסדי שלטון זר, ולאחר מכן עבדים לאותו שלטון. שחרור בני ישראל ממצרים אינו רק הסיפור הלאומי שלנו היהודים, זהו המסד לחלום השחרור מעבדות של האנושות כולה, מהעבדים השחורים בארצות הברית ועד הילידים המדוכאים באמריקה הלטינית, זוהי תיאולוגיית השחרור שלנו.

אך מה שקורה בשטח הוא ההפך הגמור. אנו חוזרים ומתריעים כי בחסות המלחמה הנמשכת, מבצעים מתנחלים במדי צה"ל בגדה המערבית טיהור אתני של קהילות שלמות בשטחי c. בתוך הקו הירוק סובלים האזרחים הערבים מהשתקה, מחיסול חופש הביטוי וההתארגנות הפוליטית, ומהחרפת הרס הבתים בכפרים הלא מוכרים בנגב. וברצועת עזה גוברים ההרס וההרג חסרי ההבחנה, וממשיכה הרעבת אוכלוסייה ענקית שאינה מורשית לחזור לביתה. כך מאבחן אותנו נייר הלקמוס. לא נשלים עם מציאות זו ונמשיך להיאבק לשנות אותה.

כשם שהמאבק הפלסטיני לחירות אינו מצדיק בשום אופן את פשעי השבעה באוקטובר, כך גם המאבק המוצדק להגנת מדינת ישראל ואזרחיה אינו מצדיק הרס והרג בלתי מידתיים ברצועת עזה ולא את הרעבת תושביה.

אנו אומרים: כן לשחרור 133 החטופים (כולל ארבעת הבדואים), לא להמשך המסע הכושל להדברת החמאס. כן להפסקת אש ולעסקה, לא לנקמה. כן להסדר מדיני של שלום וביטחון לכל, לא למלחמה ולשפיכות דמים בלתי פוסקת.

רק המחויבות לשוויון ערך של כל בני האדם תבטיח משטר של אזרחות שווה משני צדי כל הגבולות. רק המחויבות לערך זה תבטיח הסדרים פוליטיים של אזרחות שווה, כולל השתתפות שווה של הציבור היהודי החרדי בבניין החברה, לא רק על ידי השתתפות בנטל השירות בצבא ההגנה, אלא גם על ידי שילוב לימודי ליבה ערכית דמוקרטית במערכת החינוך, יחד עם לימודי חובה שיאפשרו תרומה שווה לכלכלה ולתשלום המיסים. רק המחויבות לערך זה מסבירה מדוע הכרחי לקיים את עצמאות הרשות המחוקקת והרשות השופטת, שתפקידן להגביל את הרשות המבצעת, לשמור עליה מפני הגלישה לרודנות של כוח אבסולוטי ושל שחיתות. רק המחויבות לערך זה תבטיח משטר דמוקרטי יציב ושומר שלום.

אנו נוכל להטות את הכף ולנצח בבחירות רק אם נצליח להגדיל את מחנה השוויון, רק אם כל המודאגים מן המצב הנוכחי, כל הממורמרים המסתפקים בשיחות סלון, יתגייסו למאבק אזרחי פעיל, לא רק בעצרות שכאלו ברחובות, אלא בכל מקום, במערכת החינוך, באקדמיה, בשלטון המקומי, במפלגות, ובארגוני החברה האזרחית.

מחאת

באר שבע

13 אפריל 2024

דר' יעל דקל | מרצה לספרות, עורכת ומתרגמת בהוצאת רעב

עוד שבוע קשה במיוחד, עם עוד חדשות רעות, עם חזית חדשה, עם עוד פחד ועוד חרדה ועוד דאגות, ועוד מוות כאן ושם, ועוד אלימות, ועוד טרור מתנחלי בחסות הממשלה, ועוד אובדן, ועוד אובדן הפעם של חופש הביטוי, וראש ממשלה שעוד לא הלך אבל יומו מתקרב והנה זה כמעט מגיע, והוא יעוף מפה וירקב בכלא אמנאינשאללה במהרה ויזכר לדראון עולם. ולנכדות שלנו יהיה זיכרון קולקטיבי של איש שהרס מבפנים את הכל, ושפעם היה פה רע, אבל אז העפנו אותו ודיברנו איתם וריפאנו את הפצעים ונשארו צלקות מהצורך הגדול שקם בישראל ששמו בנימין נתניהו הבובה ומחבורת האפסים הקטנים האלימים תומכי הטרור שמנהלת אותו.

כל מי שעניו בראשו וכל מי שיש לה לב יודעת שאי אפשר לחיות על החרב לעולם. שהרע מסתיים, שמלחמות נגמרות בהסכמים, האשמים נענשים, וככה למדנו גם מההיסטוריה היהודית, וגם מההיסטוריה העולמית. עברנו את פרעה. אנחנו נעבור גם את זה.

אז נריע רגע לעצמנו שיצאנו מהבית למרות שניסו לבלבל אותנו ופתחו פה עוד חזית וניסו לגרום לנו להישאר בממ"ד.

לא נוותר...

מול המוות יש חיים. ומול הרוע יש טוב. ומול חוסר האונים – ישנה יצירתיות, פעולה, אקטיביזם. ולכן אנחנו כאן עד שהוא ילך. עד שהוא יעוף. ואנחנו נשכלל את הכלים של המחאה. וניצור אנרגיה חדשה, ונעשה עוד בשביל להזכיר לעצמנו שיש לנו סיבה לצאת מהבית.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

ובחירות
בת"י
הם חיים

